

NOVINKY

Základní škola a Základní umělecká škola Karlovy Vary

Karlovy VARY°

duben 2023

web: www.zsazus.cz, e-mail: skola@zsazus.cz

Co nás letos ve škole čeká (a doufejme, že nemine)

Na druhou polovinu roku připravujeme ve spolupráci s Městem Karlovy Vary několik investičních akcí, které školu poměrně výrazně poznamenají.

V první řadě jde o odstranění havarijního stavu tanečního sálu. Tady jsme původně v prosinci minulého roku zamýšleli pouze vyměnit povrch (baletizol), na což bylo vyčleněno 300 000,- Kč a oprava měla proběhnout v posledních dvou týdnech před prázdninami. Po sejmutí starého baletizolu a odkrytí podlahy jsme však zjistili, že tu čile pracoval červotoč ve spolupráci s dřevomorkou a podlaha i její podloží se prakticky rozpadá. Taneční sál bylo tedy nutné zcela vyklidit a kompletní výuku přesunout do jiných prostor. Velké

poděkování patří paní ředitelce ZUŠ Antonína Dvořáka Ingrid Ahneové, která nám umožnila celou dopolední výuku přesunout do jejich tanečního sálu. Odpolední výuku tance řešíme v náhradních prostorách (aula, výtvarný ateliér nouzově přeměněný na malý taneční sál, tělocvična) a velmi se těšíme na návrat do zrekonstruovaného tanečního sálu. V současné době je situace taková, že je zpracovaná projektová dokumentace, vyčleněno 1 150 000,- Kč a jsou oslovovány firmy s výzvou k podávání nabídek. Věřím, že celá oprava proběhne tak, abychom zde mohli zahájit výuku v září 2023.

Druhou velkou investicí bude oprava fasády a zateplení budovy Šmerlova 40. Tady už proběhla

veřejná zakázka, kdy uspěla firma s nabídkovou cenou 7 341 509,- Kč bez DPH. Kompletní realizace proběhne v letních, prázdninových měsících. Současný stav fasády na budově I. stupně je již natolik alarmující, že jsem opravdu velmi rád, že už „vidíme světlo na konci tunelu“. Vždyť původní projektová dokumentace byla zpracována již někdy před šesti lety!

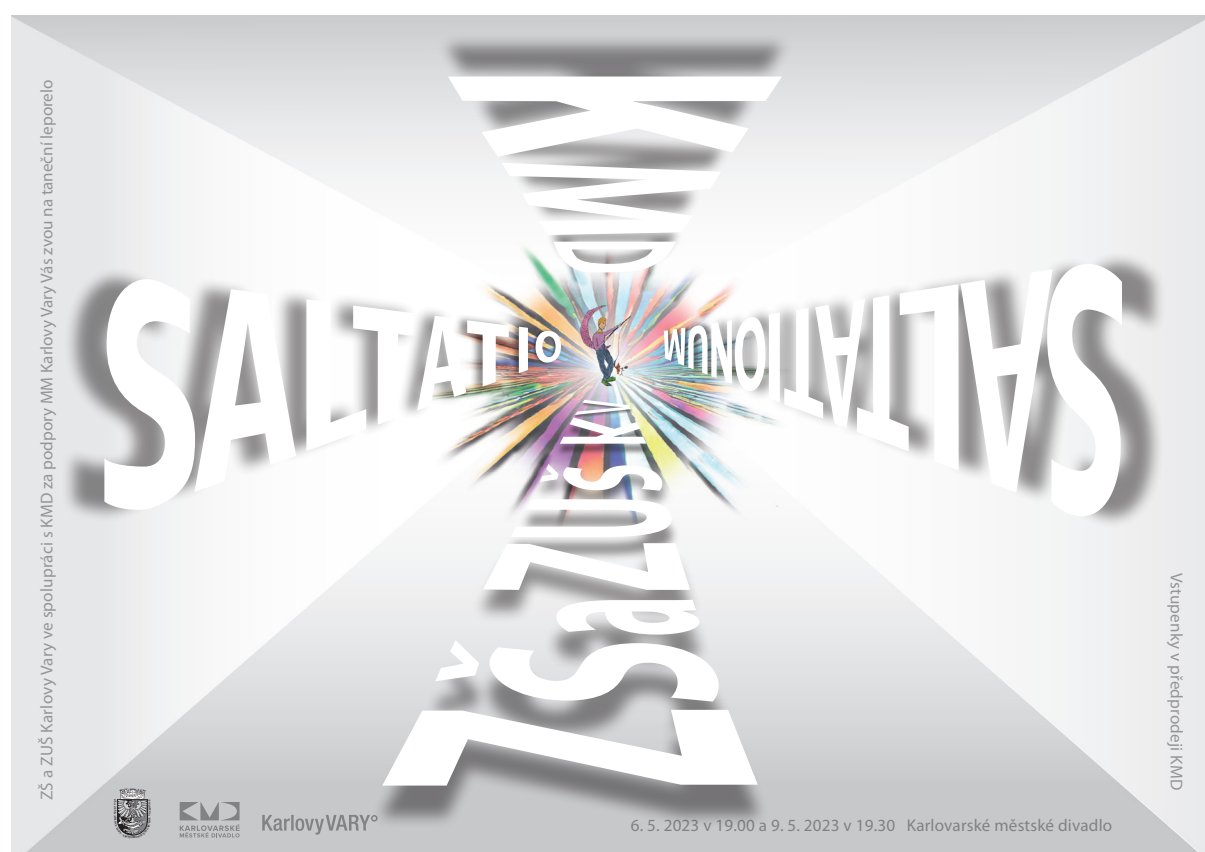
Největší investiční akcí s přesahem do roku 2024 bude zcela jistě půdní vestavba v budově II. stupně Šmerlova 15. Odhadovaný náklad se pohybuje kolem 30 milionů korun. V současné době je vypsáno výběrové řízení na dodavatele, s realizací zakázky počítáme ve druhé polovině tohoto roku. Letos půjde ovšem

pouze o vybudování prostoru pro výuku, až v roce 2024 budou vypsány další dvě zakázky, jedna na kompletní vybavení nábytkem a druhá na pomůcky. A co je vlastně předmětem vestavby? Tady jde o trochu delší anabázi. Původní, asi před deseti lety zpracovaný projekt počítal s ateliérem kresby a malby, prostorem pro literárně dramatický obor a učebnami hudebního oboru ZUŠ. Vzhledem k nedostatku finančních prostředků byl každoročně odkládán a jeho realizace se jevila stále více jako neschůdná. Proto jsme přistoupili v jarních měsících 2022 k jeho přepracování a namísto původně plánovaných učeben jsme s projektanty „dosadili“ dvě učebny jazykové, učebnu přírodních věd, dvě počítačové pracov-

ny a kabinety. Na tyto prostory pro výuku lze čerpat dotace od EU, tím pádem vestavba tolik nezatíží rozpočet města. Pevně věřím, že výuku zde zahájíme v září 2024.

Takže když to shrnu, z velkých investičních akcí, které dlouhou dobu čekají na realizaci, nám do budoucna zbývá jediná, a tou je zvýšení budovy školní družiny o jedno patro a zde vybudování tří nových oddělení družiny. Tím bychom družinu konečně dostali pod jednu střechu. Vzhledem ke zcela nevyhovující stávající střechě nad školní družinou, která vyžaduje každoroční opravy, se i tato stavba stává v podstatě nutností, která nás nemůže minout. Ale o tom až někdy příště.

Mgr. Břetislav Svoboda

„Vždy je důležité vědět proč, ne jak. Chci znát motivace každého jednotlivého pohybu. Nepotřebuji vidět

fyzickou krásu těla a dokonalelou techniku, chci vědět, proč tanec vzniká a co se za ním skrývá.“ Pina Bausch

6. května v 19.00 se v Karlovarském městském divadle koná premiéra hodinového představení s ná-

Saltatio saltationum (Tanec tanců)

zvem Saltatio saltationum, což latinsky znamená Tanec tanců. Tento projekt vznikl opět spojením všech čtyř oborů naší školy – hudebního, tanečního, výtvarného a dramatického - a chce ukázat tanec ve všech jeho podobách. Jako dynamickou, nebo naopak statickou záležitost, jako pohyb, který je přirozeným lidským projevem. Žáci výtvarného oboru vytvářejí obrazy, které pohyb evokují, žáci dramatického oboru píší úvahy o tanci. Jednu z nich jsem použil i v úvodu tohoto článku.

Žáci tanečního oboru mají teď velmi ztíženou situaci, protože náš taneční sál musel jít do totální rekonstrukce. Tím chci poděkovat i vedení ZUŠ A. Dvořáka, které nám poskytlo prosto-

ry k dopolednímu zkoušení. Přes tyto problémy práce na projektu pokračují dobře a děkuji všem, kteří se na něm podílejí.

Celý projekt by ale nemohl vzniknout bez spolupráce s Karlovarským městským divadlem. Není to spolupráce první, máme už za sebou hodně společné práce nejen na projektech, ale i na Festivalech ZUŠ či na večerech Tanec, tanec. Nejen my, ale i všichni z ostatních „zušek“ si pochvalujeme profesionální přístup pracovníků divadla.

Reprízu představení si můžete vychutnat ještě v úterý 9. května v Karlovarském městském divadle v 19.30. Těšíme se na Vaši návštěvu.

Mgr. Karel Šimandl

Ocenění žáci a učitelé

Tak jako každý rok i letos proběhne v červnu akce, při níž představitelé města Karlovy Vary ocení ty nejlepší žáky a pedagogy karlovarských škol. Termín a místo konání slavnostního ceremoniálu budou teprve upřesněny, ovšem jména oceňovaných žáků a učitelů již známa jsou:

Učitel ZŠ:

Drahlava Peroutková

Paní učitelka Drahlava Peroutková je zkušená elementaristka a patří k dlouholetým oporám pedagogického sboru na 1. stupni ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary. Pod jejím vedením získávají žáci správné pracovní dovednosti, návyky i solidní vědomos-

ti, ale také něco navíc: Paní učitelka dokáže do klasické školy vnést metody, které žákům pomáhají zvládat i náročné úkoly, protože jim dává příležitost řešit je způsoby, které je pozitivně motivují, neunavují je a dokážou je i pobavit, protože mohou při vyučování soutěžit, plnit zábavné úkoly a hojně využívat názorných pomůcek i moderních vyučovacích metod. Paní učitelka má k žákům hezký vztah. Ten je vzájemný, což se projeví po-

každé, když její svěřenci přejdou na 2. stupeň do 6. třídy. Často k ní po vyučování přicházejí. Přijdou si popovídat, poradit se i zavzpomínat na časy, které společně prožili na 1. stupni. Pomáhají také paní učitelce s organizováním akcí pro prvňáky, mezi které patří i slavnostní předání slabikářů. Paní učitelka je v kolektivu vyučujících oblíbená, je na ni spolehnouti a ve škole i mimo ni je ceněna také díky své svědomité a poctivé práci.

Učitel ZUŠ

Jitka Barochová

Jitka Barochová je úžasná učitelka. Umí děti velmi milým a empatickým způsobem motivovat a má vynikající pracovní výsledky. Přistupuje ke všem vždy vlídně a vždy s nezaměnitelným milým úsměvem. Má ohromnou trpělivost

a dar děti zaujmout. Zajímá se o historii umění včetně té moderní a stále se i sama vzdělává - účastní se kurzů keramiky, řezbářských kurzů, výtvarných dílen atp. Spolupracuje s odborníky a galeriemi, pravidelně pro žáky organizuje zajímavé exkurze a plenéry. Její ohromná umělecká duše se projevuje v její vlastní tvorbě, ale třeba i v grafických materiálech, které pro školu zpracovává. Umí pracovat se všemi věkovými skupinami žáků,

od předškoláků až po středoškoláky, a má zkušenosti dokonce i s přednášením na vysoké škole. Kéž by měla více příležitostí předávat své pedagogické i osobní zkušenosti budoucím učitelům. Nesmíme zapomenout zmínit také vynikající přípravu uchazečů na umělecké obory středních škol. Jitka je skvělou kolegyní. Každému vždy ráda a ochotně pomůže a nezkazí žádnou legraci. Má ráda přírodu, aktivně se věnuje horolezectví a zpívá v pěveckém sboru.

Preventivní okénko: Digitální detox

Digitální detox se stává součástí mediální výchovy jak ve škole, tak v rodině. Jedná se o univerzální nástroj, který mohou využívat děti i dospělí. Rozhodně ale neplatí, že princip digitálního detoxu je určen pouze pro ty, kteří již vykazují známky problémového užívání digitálních technologií – pociťují stres nebo nervozitu, pokud nemohou používat mobilní telefon, mají obavy ze ztráty signálu, připojení, projevuje se u nich spánkový deficit, mají potíže s koncentrací nebo během dne pociťují únavu či mají strach, že pokud nebudou online, o něco zásadního v životě přijdou.

Mezi základní zásady digitálního optimalismu patří:

- spánková hygiena,
- alespoň jedna hodina digitálního detoxu denně,
- rozlišení aplikací na ty, které nám prospívají, a ty, které nám kradou čas,
- zrušení automatického přihlašování, např. k e-mailům,
- nastavení pravidel pro to, kdy a kde budeme technologie používat,
- věnování se off-line aktivitám.

Konkrétní výzvy, ke kterým se můžete připojit:

- vytvoření vizuální nebo fyzické překážky pro používání mobilu (např. ve třídě uložíme mobilní telefony do aktovky),
- vytvoření zón v domácnosti, kde se telefony nepoužívají (toaleta, ložnice, jídelní stůl),
- tvrdý digitální půst (např. jeden den v týdnu rodina nebo třída nepoužije žádné technologie),
- alespoň hodinu před spa-

- ním odložíme mobilní telefon (budeme se klasickým budíkem),
- aplikace, které jsme dlouho nepoužili, je vhodné odinstalovat,
- vypínat si notifikace, které nás mohou vyrušovat v době, kdy se věnujeme off-line činností – např. když se žák učí,
- mezi opravdové výzvy digitálního detoxu patří postupné navyšování času, kdy jsme schopni žít bez přístupu k technologiím.

Žák – 1. stupeň

Štěpán Tumpach

Štěpán je žákem 5. ročníku třídy s rozšířenou výukou výtvarné výchovy. Od první třídy dosahuje výborných výsledků. Ve škole je velmi kreativní, svědomitý a aktivní. Mezi dětmi je oblíbený a respektovaný pro své znalosti, dovednosti a veselou, dobrosrdečnou povahu. V poslední době se z něj klube též zdatný organizátor. Svůj volný čas dělí mezi výtvarnou výchovu, karate a pátým rokem hraje též na klávesy v naší ZUŠ. V letoš-

ním roce vyhrál ve hře na klávesy okresní kolo a postoupil do krajského kola. Také z karate často nosí ukazovat (ve své skromnosti vlastně nerad ☺) své medaile, protože se v krajských přeborech Plzeňského a Karlovarského kraje pravidelně umísťuje na stupních vítězů. K těm nejčerstvějším patří kolekce zlaté, stříbrné a bronzové medaile z mezinárodní soutěže. Nejlépe ovládá bojovou disciplínu kumite. Mezi jeho další koníčky patří kreativní hra Minecraft, rocková hudba a občas psaní krátké prózy. Velkým koníčkem jsou zvířata, z těch všech doma hlavně agama Majkl. Štěpán je velmi dobrý žák, spolužák, ale hlavně kamarád, vždy ochotný poradit a pomoci.

Žák – 2. stupeň

Veronika Medvěďová

Verunka je učitelův sen. Její nadání je totiž doprovázeno potřebnou mírou pracovitosti, ochotou pustit se do nových věcí a pro dobrodružství poznávání ukrojit ze svého pohodlí. Mezi svými vrstevníky má díky bezprostřednímu chování a zároveň

kultivovanému vystupování pozici nejen oblíbenosti, ale i určité úcty a autority. Stejně dobrým partnerem je i ve vztahu k dospělým. Její svět ovšem není tvořen jen školními povinnostmi. Radost jí přináší i pohyb v přírodě, turistika, hudba – zpěv a hra na klarinet. Všude tam je člověkem, s nímž lze počítat, pokud jde o vašeň i povinnost. Zodpovědnost je Verunce naprosto přirozená, zodpovědnost nejen vůči druhým, ale i vůči své budoucnosti.

Žák – ZUŠ

Anežka Krupiaková

Anežka Krupiaková je ve zpěvu žačkou Miroslavy Lendělové a navštěvuje také hodiny klavíru u Renaty Pitrové i dramatický obor u Terezy Švecové. Zvláště ve zpěvu dosahuje již tradičně vynikajících výsledků. V posledních letech se umístila na předních místech v sou-

teži Karlovarský skřivánek i v soutěžích ZUŠ, a to jak v sólovém, tak i komorním zpěvu. V loňském roce získala první cenu v Mezinárodní pěvecké soutěži Bohuslava Martinů v Praze a úspěšně složila zkoušky na Plzeňskou konzervatoř, na kterou se chystá již v září nastoupit. Anežka je ve všech směrech spolehlivá a zpěvu oddaná, což se ukázalo například i při zpěvu české hymny ve finále Play off para hokejistů před plnou Karlovarskou arénou.

Mgr. Břetislav Svoboda

A kdyby to přece jen nešlo, existují např. speciální sáčky, které jsou vyrobeny z materiálů, jež ruší signál a mohou nám všem pomoci se od mo-

bilních telefonů odpoutat.

Příspěvek byl vybrán z časopisu *Prevence*

Mgr. H. Sarkisovová, ŠMP

Školní přírodní zahrada při ZŠ a ZUŠ

V naší ZŠ a ZUŠ se snažíme využívat různé příležitosti ke zlepšení prostředí pro výuku i pobyt žáků ve škole. Proto nás zaujala výzva Ministerstva životního prostředí a Státního fondu životního prostředí, zaměřená na školní přírodní zahrady a slibující proplacení 80 % nákladů, a to až do výše 500 tisíc korun. Na podzim roku 2019 jsme s žáky několika tříd naší školy navštívili prostor zahrady a lesoparku v areálu školy s cílem získat přehled o tom, jaká školní zahrada by se žákům líbila. Děti, zejména ty mladší, se projeví jako velmi vnímavé a kreativní a přišly s různými návrhy na využití zahrady. O jejich rozpracování se postarala paní architektka Ing. Volná, která je autorkou návrhu přírodní zahrady, byla přítomna projektovému dni páťáků na téma "Školní zahrada" a nakonec dozorovala i průběh realizace celé zahrady, jež byla ukončena na podzim 2022.

Výzva MŽP se v průběhu realizace školní zahrady ukázala být opravdovou výzvou, neboť nám stanovila velmi přísné podmínky, např. použití výhradně přírodních materiálů či pořízení itineráře za maximální dané ceny. Na druhou stranu se nám díky nedostatku financí na zaplacení dělníků podařilo přiměřeně zapojit do vytváření školní zahrady prakticky všechny třídy 2. stupně školy, a to zejména v závěrečné fázi budování, již byla tvorba záhonů a výsadba květin a bylinek.

A červnové slunečné dny minulého školního roku již některé třídy realizovaly výuku ve stínu jabloní, což je oproti přehřátým učebnám opravdu příjemnější varianta. Posezení nabízí lavičky vyrobené Lázeňskými lesy, které jsou zhotovitelem i dalších dřevěných prvků, jako jsou např. vyvýšené záhony. Ty nyní čekají na využití, kterým může být pěstování květin nebo zeleniny v rámci vzdělávací oblasti Člověk a jeho svět. Pro pedagogy to tedy bude znamenat další práci navíc, ovšem úsilí se jistě vyplatí, protože už při budování trvalkových a bylinkových záhonů žáci ukázali zájem o manuální práci i přírodu. A již letos mohou podle potřeby sklízet mátu, meduňku nebo třeba levanduli pro použití v domácí kuchyni, stejně jako může plody naší školní zahrady využívat i školní jídelna.

Věříme, že kontakt s přírodou, práce na zahradě i sklizeň plodů své vlastní práce mohou pomoci našim žákům se vyváženě rozvíjet v dnešním světě moderních technologií, které nás tolik vzdalují od reality světa a skutečného života v něm. Určitě hezkým příkladem bylo, když jeden žák při sázení bylinek do záhonu chvíli pozoroval svého spolužáka a pak mu radil: Víš, když něco sázíš do země, tak to nejdřív musíš vyndat z toho plastového květináče. ☺

Mgr. Marek Šír

Školní poznávací zájezd do Anglie 2023

Po nucené pauze, způsobené epidemií COVID-19, opět vyrazíme do světa, opět v červnu a opět do Anglie jako již mnohokrát předtím. Ovšem nic už není jako dřív. Velká Británie opustila EU a vstup do Anglie je tedy komplikovanější, a to zejména pro žáky, kteří nemají státní občanství ČR. Proces získání turistického víza pro nezletilou osobu bez doprovodu rodičů je totiž téměř stejně složitý, jako vycestovat do vesmíru. Přesto je tentokrát zájem větší než kapacita dvoupatrového autobusu. Předběžně se přihlásilo 106 žáků a zájezdu se může zúčastnit 78 žáků.

Naštěstí bylo jednoduché vybrat, kdo může jet. Stačilo vzít pořadí žáků při přihlášení, pořadí žáků při odevzdání závazné přihlášky, pořadí plateb přijatých cestovní kancelář, setřídít podle tříd (protože starší mají přednost), u sedmých tříd zjistit, kdo jede, či nejede na lyžařský výcvik (ten, kdo jede, má přednost), v šestých třídách pak zjistit, kdo jede i na cykloturistický kurz (opět ten, kdo jede, má přednost) a pak si na týden pronajmout superpočítač od NASA, aby udělal finální verzi seznamu účastníků. Tento seznam pak stačilo zpracovat pro cestovní kancelář tak, aby spolu byli ubytováni ti, kdo chtějí a kamarádi spolu. A to ve dvojicích, trojicích, výjimečně i čtveřicích, přičemž žáci, kteří mají různé alergie,

nemohou být ubytováni v rodinách, které mají psa nebo kočku, což jsou skoro všechny anglické rodiny. ☺

Zde je také vhodné poukázat na rozdíl mezi děvčaty a chlapci. Chlapci v říjnu nahlásí, s kým budou ve dvojici nebo trojici, a skutečně jsou tak ubytováni. Děvčata v říjnu nahlásí, s kým chtějí být ubytovaná, v listopadu to změní a pak ještě jednou po Vánocích. Pak s příchodem jara přijde další vlna „ka-neka“ (kamarádi – ne-kamarádi) a děvčata se opět promíchají. A pak, v autobuse cestou do Anglie, se některá ještě pohádají, takže až po vystoupení z autobusu v Oxfordu můžeme udělat konečné rozmístění do anglických rodin.

Následuje několik dní poznávání cizí země, komunikace v cizím jazyce a nakupování suvenýrů i oblečení v proslulých anglických obchodech Primark. Poslední večer v Londýně ještě absolvujeme návštěvu restaurace ve stylu „eat what you can“ (sněz, co můžeš) a pak vyrazíme na zpáteční cestu, kterou většina žáků prospí. Po návratu nás čeká ještě několik dní školy, vysvědčení, a pak už hurá na prázdniny. O tom, jak se našim žákům v Anglii líbilo, se dočtete v podzimním vydání našich novinek.

Mgr. Marek Šír

Návštěva MŠ z Karlových Varů v naší škole

V rámci prezentace naší školy byly pozvány předškolní třídy karlovarských mateřských škol k návštěvě naší školy, kterou organizačně zajišťovaly třídní učitelky pátých ročníků, a tudíž budoucí učitelky prvňáčků. Této nabídky v průběhu března využily školky Stará Role Fibichova, Bohatice Vilová a Rybáře Mládežnická.

Paní učitelky z prvních a druhých ročníků si pro děti se svými žáky připravily krátký program, při kterém si děti vyzkoušely, jaké to je být školákem. Počítaly, pracovaly na interaktivní tabuli, zpívaly a sledovaly i samotnou výuku. Průvodci jednotlivými třídami a celou budovou jim byli žáci pátých tříd, pro které tato role byla též výbornou zkušeností. Na závěr si předškoláci odnesli drobné dárečky, které malovali a vyráběli naši páťáci a děti z kroužku Šikovné ruce.

Dětem i jejich učitelkám se akce líbila a my doufáme, že jsme naši školu prezentovali v dobrém světle.

Mgr. Markéta Klierová

Školní družina

Pro práci ve školní družině je typická celá řada aktivit, z nichž některé vám teď v našich Novinkách představím.

Školní družina je primárně určena pro děti, ale jsou dny, kdy si i dospělí mohou užít tvoření společně s dětmi. Takový den připravily paní vychovatelky v prosinci. Vánoční dílničky, na kterých si všichni mohli vyrobit nejruznější dekorace a ozdoby, navštívila řada rodičů s dětmi. Děti ze všech oddělení vyrobily předem dárečky, které zde byly prodávány. Výtěžek je věnován nadaci Srdce dětem.

Přestože se připravená zimní olympiáda nedočkala příznivého zimního počasí,

byla opravdu vydařená. Jednotlivá oddělení měla svou vlajku i pokřik. Děti závodily s velkým nasazením.

Otvírání jara - tak to byl letošní karneval v premiéře paní vychovatelky Foitové. Krásné masky, originální příběh, soutěže a tanec. Prostě téměř dvě hodiny zábavy.

Děti také připravují dárky k zápisu do prvních tříd a vyrábějí výzdobu chodeb a jídelny.

Po krátké odmlce se začínáme připravovat na další výstavu v naší galerii.

Fotografie a odkazy na videa můžete najít na stránkách naší školy.

L. Matoušková, vedoucí ŠD

Sbory

Sborový zpěv má na naší škole hlubokou tradici a škola se vždy snažila sbory podporovat. Nejsem pamětníkem všech sbormistrů, kteří vedli naše sbory, ale několik si jich pamatuji.

Eliška Pospíchalová a Pavlína Harcubová, pak Kateřina Studentová, po ní Pavlína Bauerová, dnes Petříková, poté Miroslava Kalousková, dnes Lendělová, a s ní Karolína Kučerová, dnes Svobodová, Vladimíra Hubená, Petra Brabencová a Ilona Volopichová. Všechny tyhle dámy se snažily nebo pořád snaží přinést do vedení sborů svůj velký a nezastupitelný díl.

A s těmi sbory korepetovali nebo stále korepetují: Pavlína Harcubová, Eliška Pospíchalová, Renata Pitrová, Petra Brabencová, Karel Šimandl, Vladimíra Hubená a Pavla Šemberová.

A jak šel čas s vedením sborů, tak šel čas i se sbory samotnými. Dnes má škola sbory, které zastupují všechny věkové kategorie. Od tří do šesti let – Sluníčka, pod patronací neziskové společnosti Forte (M. Lendělová), Přípravný sbor – 1. třída (Vl. Hubená), Rolnička – 2. až 3. třída (K. Svobodová), Zvoneček – 3. až 5. třída (M. Lendělová a K. Svobodová), Zvo-

nek – 6. třída až střední školy (M. Lendělová a K. Svobodová). No ale co s kluky? Vznikl chlapecký sbor Tam-tam (K. Svobodová a I. Volopichová), a aby toho nebylo málo, Mirka Lendělová vytvořila sbor ze seniorů. Ten ovšem nepatří pod naši školu, nicméně všechny tyhle sbory můžete slyšet na vánočních a závěrečných koncertech a vždy je to zážitek. Kromě těchto základních pěveckých sborů byl vytvořen i soubor Grazioso – 12 zpěvaček ze třídy M. Lendělové, a dlouholetý komorní soubor, který se původně nazýval VOSK, aby se po letech přeměnil na Po-Po trio. M. Lendělová, K. Svobodová a Klára Svobodová. Z pracovních důvodů Klárky pak její místo nahradila Tereza Skalická. I ona prošla jako zpěvačka naší školou.

Zvoneček a Grazioso uspěly v krajském kole soutěží ZUŠ a postupují do ústředního kola v Litomyšli. Na soutěž Krajská přehlídka dětských a středoškolských pěveckých sborů Karlovarského kraje se přihlásila Rolnička a Tam-tam. Budeme přát oběma sborům hodně štěstí.

Mgr. Karel Šimandl

Quintetto affabile

Nedílnou součástí hudebního života na Základních uměleckých školách jsou soutěže vyhlašované Ministerstvem školství a tělovýchovy.

Letos probíhají soutěže v dechové a smyčcové komorní hře, soutěž sborového zpěvu, ve hře na elektronické klávesové nástroje a skladatelská soutěž. Ta už má za sebou vyhlášení vítězů ústředního kola a náš žák David Simmer ze třídy Karla Šimandla získal stříbrné pásmo.

V dechové komorní hře jsme už za krajským kolem a soubor Sax on the Beach ve složení Jan Bíňovec, Josef Krajč a Adéla Veselá a pod

vedením Leoše Kociána získali 1. místo.

Své krajské kolo má uzavřené už i soutěž smyčcové komorní hry. Malé klavírní trio – David Simmer, Ondřej Engelhart a Anděla Engelhart si odnášejí první místo a s nimi se může radovat pan učitel Miljo Milev. První cenu si odváží i soubor Quintetto affabile složený z žáků ZŠ a ZUŠ a ze ZUŠ Horní Slavkov – Viola Balíková, Jana Halámková, Aneta Kokšteínová, Adam Šmída a Kristián Šťastný, také pod vedením Miljo Mileva. Absolutním vítězem se stal soubor Velké klavírní trio, které vede Petr Pitra a členy jsou Michal Balík, Kristýna Dvor-

ská a Sofie Simmerová.

V pátek 17. března proběhlo krajské kolo v soutěži sborů. Z naší školy se ho zúčastnily sbory Zvonek a Zvoneček – sbormistryně Miroslava Lendělová a Karolína Svobodová, a soubor dvanácti zpěvaček ze třídy M. Lendělové pod názvem Grazioso. Všechny tři sou-

bory získaly zlaté pásmo. Na úspěchu se podíleli i korepetitoři Vladimíra Hubená a K. Šimandl.

Soutěž elektronických klávesových nástrojů má za sebou zatím okresní kolo. Matěj Staněk, žák Davida Beznosky, získal druhou cenu. Jeho další žák Denis Beznoska, Josef Šterba ze třídy

Miroslava Vlasatého, Valerie Horová, Štěpán Tumpach, Vojtěch Coubal a Martin Coubal ze třídy Jana Tumpacha získali první místa. Absolutním vítězem se stal Radek Kocour, žák J. Tumpacha.

Všem soutěžícím a učitelům gratulujeme.

Mgr. Karel Šimandl

Úspěch našich smyčců v soutěži komorních her

Dne 24. 3. 2023 proběhlo v ZUŠ A. Dvořáka v Karlových Varech krajské kolo soutěže v komorní hře s převahou smyčcových nástrojů, které vypisuje Ministerstvo školství a kde soutěžilo 13 souborů.

Za naši školu se zúčastnily 4 soubory:

Malé klavírní trio, které získalo 1. místo (O. Engelhart, F. Simmer, A. Engelhart), Velké klavírní trio s 1. místem, s druhým nejvyšším počtem bodů a s přímým postupem do celostátního kola (M. Ba-

lík, K. Dvorská, S. Simmerová). Oba soubory jsou pod vedením Mgr. Petra Pitry.

V kategorii barokní a předklasické hudby to byl soubor Pětilístek (B. Mohrmannová, A. Strejcovská, O. Pickl, F. Simmer, L. Slezáková), který si vybojoval rovněž 1. místo a je jako 2. náhradník do celostátního kola.

Absolutní vítězství pak patřilo souboru Quintetto affabile (A. Šmída, V. Balíková, J. Halámková, K. Šťastný, A. Kokšteínová), který má rovněž přímý postup do ce-

lostátního kola a maximální počet bodů. Oba tyto soubory vyučuje Miljo Milev, který obdržel zvláštní cenu poroty. Samozřejmě patří ocenění nejen přímým pedagogům, kteří dovedli soubory až do soutěže, ale i učitelům hlavních oborů soutěžících žáků.

Celostátní kolo se uskuteční na konci dubna ve Fr. Lázních a všem soutěžícím budeme držet palce, aby v obrovské konkurenci obstáli stejně dobře.

Miljo Milev

Úspěch malé klavíristky

Na konci ledna se konal v Praze v koncertním sále u sv. Vavřince 7. ročník festivalu Česká klavírní moderna dětem. Z naší školy se zúčastnila Lada Slezáková ze 3. ročníku ze třídy Hany Mile-

vové. V březnu nás reprezentovala na soutěži Beethovenovy Teplice, kde v silné konkurenci získala čestné uznání. Blahopřejeme!

H. Milevová

Lada Slezáková

Velké klavírní trio

Karlovarský skřivánek 2022

Pořadatelé a vyhlášovatelé XXVI. ročníku soutěže dětí v sólovém zpěvu Karlovarský skřivánek je ZŠ a ZUŠ K. Vary-Rybáře, Mezinárodní pěvecké centrum A. Dvořáka v K. Varech a Obecně prospěšná společnost Forte.

Záštitu soutěži poskytli hejtman Karlovarského kraje Ing. Petr Kulhánek, primátorka města Karlovy Vary Ing. Andrea Pfeffer Ferklová, MBA a ředitel Českého rozhlasu Plzeň Mgr. David Jakš.

Novinkou letošního Karlovarského skřivánka byla nová kategorie D – dueta. Setkala se s velkým úspěchem.

Krajské kolo XXVII. ročníku dětské pěvecké soutěže v sólovém zpěvu Karlovarský skřivánek se konalo 20. a 21. února 2023 v aule ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary Rybáře. Zúčastnilo se jej 83 sólových zpěváků a 5 duet z Karlovarského kraje. V kategorii A1 (dětí do 10 let, které se neučí sólovému zpěvu) soutěžilo 15 dětí, v kategorii A2 (dětí do 10 let, které se učí sólovému zpěvu) soutěžilo 27 dětí, v kategorii B (dětí do 15 let, které se neučí sólovému zpěvu) soutěžilo 13 dětí, v kategorii C1 (dětí do 15 let, které se učí klasickému sólovému zpěvu) soutěžilo 10 dětí, v kategorii C2 (dětí do 15 let, které se učí populárnímu só-

lovému zpěvu) soutěžilo 18 dětí, v kategorii D (dětí do 15 let) soutěžilo 5 duet.

Výsledky krajského kola hodnotila pětičlenná porota v čele s vedoucí pěveckého oddělení Konzervatoře J. Deyla a pedagožkou ZUŠ Jižní Město v Praze profesorkou Daniela Štěpánovou-Šimůnkovou. Dalšími členy byla vedoucí pěveckého oddělení Pardubické konzervatoře a profesorka Konzervatoře J. Deyla Jarmila Chaloupková, muzikálový zpěvák Jan Fiala, Josef Štágr a také vítěz Supratar Zbyněk Drda.

Celostátního kola, které proběhlo 20. - 22. března 2023, se zúčastnilo rekordních 181 dětí a 15 duet z 9 krajů České republiky.

V kategorii A1 soutěžilo 29 dětí. Kategorie A2 byla nejpočetnější. Soutěžilo v ní 45 dětí. V kategorii B soutěžilo 30 dětí, v C1 zpívalo 37 dětí a v C2 zpívalo 40 dětí. V nové kategorii D soutěžilo 15 duet. Úroveň byla natolik vysoká, že porota udělila tři první místa.

V čele poroty celostátního kola zasedla vedoucí pěveckého oddělení z Konzervatoře J. Deyla a profesorka ZUŠ Jižní Město v Praze Daniela Šimůnková – Štěpánová. Dalšími členy byli vedoucí pěveckého oddělení Pražské konzervatoře

prof. Monika Brychtová, vedoucí pěveckého oddělení Pardubické konzervatoře a profesorka na Konzervatoři J. Deyla v Praze Jarmila Chaloupková, profesorka Plzeňské konzervatoře Soňa Hanzlíčková – Borková (kat. A1 a A2), operní a operetní zpěvák a učitel ZUŠ Humpolec Bohdan Petrovič a muzikálový zpěvák z Prahy Josef Štágr (B, C1, C2 a D).

Krajské i celostátní kolo soutěže mělo publicitu v rozhlasu i místním tisku. V letošním ročníku soutěže získali vítězové opět mnoho hodnotných věcných cen díky jejím sponzorům a podporovatelům. Byli jím Karlovarský kraj, Město Karlovy Vary, Český rozhlas Plzeň, Český rozhlas Karlovy Vary, Bohemia lázně a.s., LIAS Vintířov, Karlovarské městské divadlo, Karlovarský symfonický orchestr, Median s.r.o., Monika Zámečnicková, Karlovarský porcelán a.s., G. Benedikt, Kino Drahomíra, Moser, Playmobil, KVARéna, Aquaforum F. Lázně a Západočeské divadlo v Chebu.

Zahájení soutěží v jednotlivých dnech a rozdělování cen se zúčastnili funkcionáři kraje a města Karlovy Vary.

Mgr. Miroslava Lendělová,
tajemnice soutěže

KRAJSKÉ KOLO:

Kategorie A1

1. místo: O. Engelhart
2. místo: A. Dušková
3. místo: V. Titová
K. Nováková

Kategorie A2

1. místo: E. Procházková
3. místo: J. Marek

Kategorie B

2. místo: B. Baslová
3. místo: S. J. Witney
J. Krajíc

Kategorie C1

1. místo: A. Krupiaková
2. místo: K. Marková
3. místo: K. Vaculíková

Kategorie C2

3. místo: B. Němcová
S. Simmerová

Kategorie D

2. místo:
B. Němcová – A. Krupiaková
K. Marková – S. Simmerová

CELOSTÁTNÍ KOLO

Kategorie A1

3. místo: V. Titová

Kategorie A2

2. místo: E. Procházková

Kategorie C1

3. místo: A. Krupiaková

Kategorie D

2. místo:
B. Němcová – A. Krupiaková
K. Marková – S. Simmerová

Kategorie:

A1 - děti do 10 let, které se neučí sólovému zpěvu

A2 - děti do 10 let, které se učí sólovému zpěvu

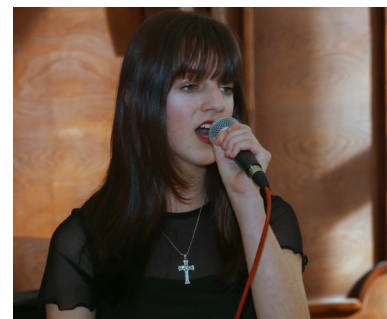
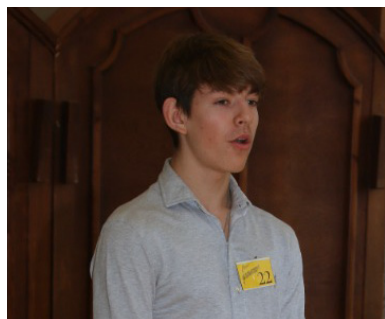
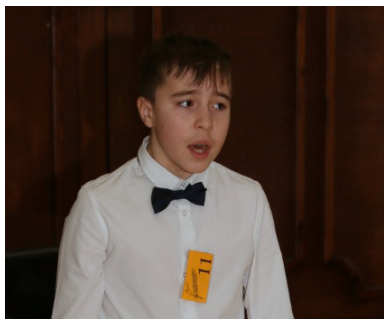
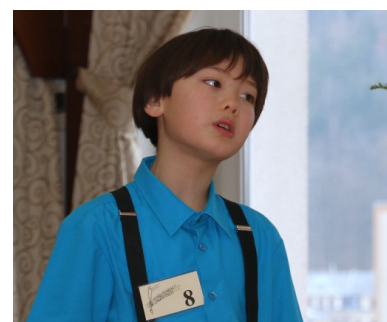
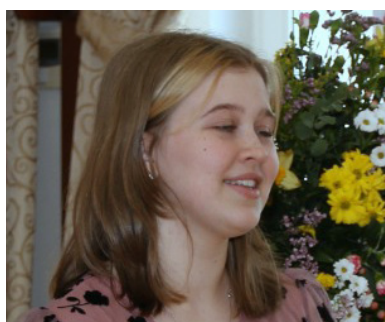
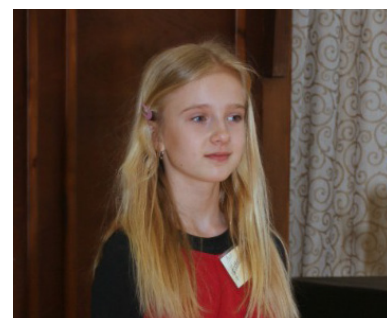
B - děti do 15 let, které se neučí sólovému zpěvu

C1 - děti do 15 let, které se učí klasickému sólovému zpěvu

C2 - děti do 15 let, které se učí populárnímu sólovému zpěvu

D - duety, děti do 15 let

Další informace na <http://karlovarskyskrivaneck.cz/>

Krajská postupová přehlídka dětských skupin scénického tance

Dne 30.3.2023 proběhl v Horním Slavkově již 20. ročník taneční přehlídky scénického tance. Celkem se v programu představilo 17 choreografií ze ZUŠ Karlovy Vary, Ostrov, Chodov, Horní Slavkov, Mariánské Lázně, Habartov a Loket.

Přehlídka byla přístupná divácké veřejnosti, a tak děti měly po celou dobu bohaté obecní. A to také díky

tomu, že je přijeli podpořit jejich rodiče. Pro malé tanečníky je to velice důležité, a proto jim moc děkujeme. Všechny děti si zaslouží velkou pochvalu za krásnou reprezentaci našeho tanečního oboru a celé ZŠ a ZUŠ.

Z naší školy porota zhlédla 8 choreografií a ohodnotila je takto:

Nominace do celostátního kola v Kutné Hoře:

B.A.C.H.a

Choreografie: Petra Blau
Hudba: Clarinet Factory
– B.A.C.H. - live
Tančí: 3.ročník ZUŠ

Řekla vrána vráně

Choreografie: L. Sušaninová
Klavír – D. Beznoska
Tančí: 2.ročník ZŠ

Zvláštní ocenění:

B.A.C.H.a

Za ucelenou tvůrčí práci a interpretaci

Řekla vrána vráně

Za pedagogické vedení k hudebnímu citění a radostnou interpretaci

Já si tě chytnu...zajíci!

Za choreografii a hravý taneční projev
Choreografie: Petra Blau
Hudba: F. Nedvěd
Tančí: 3.ročník ZŠ

Z popela

Za fyzickou sounáležitost
Choreografie: Pavla Šemberová
Hudba: Vojtěch Šembera
Tančí: KLUS

Jdi

Za choreografické zpracování hudební předlohy
Choreografie: Pavla Šemberová
Hudba: Arvo Part – Für Alina
Tančí: SMLS

Půjdem spolu do Betléma

Za tvůrčí setkání s hudbou
Choreografie: M. Odvodyová
Hudba: Radek Svoboda
Tančí: 1.ročník ZUŠ

Zajatá

Za výběr hudby
Choreografie: M. Odvodyová
Hudba: Antonín Dvořák
Tančí: 6. ročník ZŠ

Lenka Sušaninová

Taneční improvizace

Vážení rodiče, druhé pololetí školního roku se pro nás stalo velkou výzvou v „taneční improvizaci“. Jak jistě víte, rekonstruujeme taneční sál. Přesto se snažíme dát dětem maximum, a to není vždy úplně lehké. S každou hodinou musíme znovu a znovu vytvářet vhodnou atmosféru k výuce v improvizovaných prostorech.

I za těchto ztížených podmínek se letos s dětmi zúčastníme Krajské postupové přehlídky

ky dětských skupin scénického tance v Horním Slavkově a zároveň připravujeme velký taneční projekt do Karlovarského divadla. Na prostor je to velmi náročné, nemáme vhodné zázemí a někdy mohou vznikat drobná nedorozumění typu, že se nacházíme s dětmi jinde než minule a pak se hledáme... to je kouzlo improvizace.

Díky, že nás v tom nenecháváte.

M. Odvodyová

Proměň výměník

Umělecký workshop s přizvaným umělcem

Karlovarské spolky PROTEBE live a VZBUĎME VARY již několik let prostřednictvím kulturních a vzdělávacích projektů pečují o umělecké dění v našem regionu. Podporují a rozvíjejí kreativní, vzdělávací a umělecké aktivity pro děti, mládež a dospělé.

Projekt uměleckého workshopu Proměň výměník, který aktuálně připravují, umožní žákům a studentům ze čtyř karlovarských škol vstoupit do zajímavého tvůrčího procesu, jehož výsledkem bude zvelební a oživení budovy výměníku.

K tomuto kvasu zkoumání, objevování a tvůrčí proměny byla přizvána také skupina našich tanečnic ze 4. ročníku I. stupně ZUŠ a tanečnice 1. ročníku II. stupně ZUŠ (Dominika Antalíková, Lucie Benedíková,

Ema Kostková, Sofie Klovová, Viktorie Mašková, Zuzana Mikešová, Alena Samková, Tereza Tesařová, Karolína Tymočková, Anna Vlašimská, Ema Černá a Karolína Nesybová).

První workshop, se zaměřením na designové myšlení, se uskuteční v první polovině dubna. Tanečnice v něm začnou pracovat na plánování svého projektu a hledat jeho hlavní téma.

V květnu pak společně s přizvaným umělcem probádají možnosti realizace a zpracování. Následně vytvoří krátký výstup, jehož výsledek bude prezentován 23. června 2023 v prostoru výměníku.

Velmi se těšíme na tuto spolupráci!

Petra Blau a tanečnice

Pozvánky

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary
za finanční podpory Statutárního města Karlovy Vary
a finančního příspěví Ministerstva kultury
pořádá

KRAJSKOU POSTUPOVOU PŘEHLÍDKU SCÉNICKÉHO TANCE MLÁDEŽE A DOSPĚLÝCH

22. dubna 2023 v 16.00 hodin
Karlovarské městské divadlo

Vstupné: 100,- Kč

KARLOVARSKÉ
MĚSTSKÉ DIVADLO
Karlovy VARY

Předprodej:
Karlovarské městské divadlo
Infocentrum Karlovy Vary
Krajská knihovna Karlovy Vary
kino Čas, CK Čedok
Předprodej jízdenek MHD

BIGBAND ŠMERALKA
KONCERTNÍ PROGRAM 2023

- 6. dubna, Smetanovy sady Karlovy Vary
Velikonoční trhy
- 5. května, Městské divadlo Karlovy Vary
Slavnostní předávání Cen města Karlovy Vary
Společný koncert s Karlovarským symfonickým orchestrem
- 6. května, Mlýnská kolonáda Karlovy Vary
Zahájení lázeňské sezóny
Společný koncert s Karlovarským symfonickým orchestrem
- 7. května, Smetanovy sady Karlovy Vary
Zahájení lázeňské sezóny
- 11. května, Kostel sv. Anny v Sedlci
Swingový koncert
Oslava osvobození západních Čech americkou armádou od II. světové války
- 21. května, Hof, Bavorsko, SNR
Jazz Spring in Hof
Mezinárodní jazzový festival v Hofu
- 27. května, Mlýnská kolonáda Karlovy Vary
ZUŠ open
- 6. června, Hospůdka Na hrázi, Velký rybník
Open air koncert Na hrázi
- 17. června, SLASH bar Karlovy Vary
Rock in Pub
Tradiční vystoupení v hudebním klubu
- 24. června, Náměstí Milady Horákové, Karlovy Vary
Top Roof Top
Vystoupení na multižánrovém hudebním festivalu

Karlovy VARY

Taneční oddělení
ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary
Vás zve na

24. 5. 2023
17.00
Karlovarské
městské
divadlo

Taneční sladění

Předprodej vstupenek
v Karlovarském městském divadle

KARLOVARSKÉ
MĚSTSKÉ DIVADLO

ZŠ a ZUŠ Karlovy Vary, Šmeralova 336/15,
příspěvková organizace,
360 05 Karlovy Vary

Jazyková úprava: Mgr. Pavlína Harcubová
Grafická úprava: RNDr. Pavla Šemberová

TANEC V ZRNÍ 2022 a Velký soubor ZŠ a ZUŠ

**Sladovna Písek –
– Galerie hrou**

Na podzim loňského roku jsme měly možnost a příležitost vstoupit do jedinečného projektu s názvem Tanec v zrní. Tančit, tvořit a natáčet film v šestnácti tunách obilného zrna bylo pro nás všechny nezapomenutelným zážitkem a zcela novou zkušeností.

Tanec pro kameru je zcela jiná disciplína než živá performance. Je to magie detailu, emoce, světla, zvuku a střihu. Naším divákem se po tři dny stalo oko kamery a tanečním partnerem zrno. Námětem k filmu, jenž se ze zrna zrodil a který jsme se snažily pohybem, tanečně a v myšlence zachytit, se stala PÉČE. Objevovaly jsme různé roviny a významovosti tohoto slova a nořily se do zcela jiných pohybových možností a kvalit. Zároveň jsme se snažily s opatrností a péčí vytvářet skrze kameru „cestu“, která by ve svém „sdělení“ vedla k divákovi.

Veliké poděkování všem, kteří se na filmu podíleli - za jejich péči, laskavost, podporu, spolupráci, čas a chuť být součástí...

(Tomáš Žizka, Adam Langer, Matěj Blau, Karel Šimandl, organizační tým Sladovny, tanečnice Velkého souboru

ru ZŠ a ZUŠ – Eliška Baxová, Elen Benešová, Barbora Kabešová, Kateřina Nevšimalová, Nikola Nevšimalová, Klára Anna Witney)

Tanec v zrní tvořilo pět třídních uměleckých rezidencí pro děti a dospělé. Každá z nich se konala za přítomnosti jiného filmaře nebo celého týmu filmařů. V návaznosti na tyto rezidence následně vznikly krátké taneční filmy, jejichž oficiální premiéra proběhla 31. 3. 2023 ve Sladovně v rámci akce Tanec, zrní a film.

Další termíny uvedení:

22. 04. – Krajská přehlídka mládeže a dospělých Tanec, tanec 2023, KMD, Karlovy Vary

24. 05. – Taneční (s)ladění, KMD, Karlovy Vary

Petra Blau

Očima tanečnic - Velký soubor ZŠ a ZUŠ

Na chvíli jsme se v té všední zrychlené době zastavili, společně se nadechli a ponořili se do dvoudenní intenzivní práce. Poprvé jsme totiž tvořili, i když krátký, taneční film. Doufám, že se nám alespoň trochu povedlo společně roztančit výjimečný a neskutečně inspirativní prostor písecké Sladovny, který na nás svou atmosférou jen dýchal. Byly

to dva krásné dny plné práce, během kterých jsme se hluboce zamysleli nad každým natočeným obrazem, nad jeho technickým provedením, významem, kontextem, silou, detailem. Nevýčísitelné díky patří celému organizačnímu týmu, který o nás po celou dobu rezidence nádherně pečoval se stejnou laskavostí, s jakou pečují i o píseckou Sladovnu, jejíž návštěva je skutečným pohlažením po duši. Návštěvu všem vřele doporučujeme a děkujeme! Snad se nám naši myšlenku povedlo zachytit jasně a čistě a udělali jsme tím současný tanec pro veřejnost zase o něco uchopitelnějším.

Barbora Kabešová

Pracovat v zrně pro nás byla obrovská zkušenost, výzva a zážitek. Nikdy jsme v takovém prostoru nepracovaly. Tak jako práce v zrní, tak tvoření krátkého tanečního filmu bylo pro nás něčím zcela novým. V zrně se pracovalo dobře, ale byly věci, se kterými jsme si občas nevěděly rady. Nakonec jsme to ale společnými silami vymyslely tak, aby to vypadalo co nejlépe. Tři dny strávené v tomto prostoru jsem si neskutečně užila a myslím si, že na to budu dlouho vzpomínat. Děkuji organizačnímu týmu za příležitost tvořit v zrní. Za to, jak neskutečně ochotní byli, pečovali o nás a ve všem se nám snažili být nápomocní. Můžu říct, myslím si, že Sladovna je v dobrých rukou!

Klára Witney

Pamatuji si první okamžik, kdy jsme vstoupily do TĚ místnosti. Pamatuji si to nadšení, zběsilé svlékání bot a ponožek, tu nedočkavost. Pamatuji si ten pocit, kdy jsme poprvé vstoupily do zrna. Ten pocit byl divný, neznámý, příjemný a zcela pohlcující. Zrno umělo ochladit, zahřát, pohladiť i odřít. Tvorba a práce v zrně byl dechberoucí zážitek, a to doslova. Zážitek, na který člověk nikdy nezapomene.

Kateřina Nevšimalová

Písek. Zrno. Péče. Naše asi tři nejskloňovanější slova, která zněla z úst nás všech téměř po celou dobu rezidence. Natočit byť jen krátký taneční film není nikdy lehké. Ani pro nás nebylo, ale díky skvělé organizaci týmu písecké Sladovny a jejich starostlivosti a péči to bylo mnohem snazší a příjemnější. Celý zážitek, který jsme si mohly z této rezidence odvézt, je nezapomenutelný. Mnoho jsme se zde naučily a určitě nás to zase posunulo o kousek dál.

Eliška Baxová

Rezidenční pobyt v Písku byl nevšedním, nezapomenutelným zážitkem. Možnost vyzkoušet si natáčení filmu pro nás byla

naprosto nová zkušenost, navíc v tak netradičním prostředí, v sále se zemí pokrytou zrním. Celé prostory bývalé sladovny přetvořené na galerii byly velmi inspirativním místem, plným moc milých lidí, kteří nám poskytli možnost podílet se na této krásné tvůrčí věci a byli nám všem nápomocní. Jsem za tuto zkušenost vděčná.

Elen Benešová

Na víkendovou rezidenci v zrně jsme byly všechny připravené. Přesně jsme znaly téma, které jsme rozebíraly snad sto hodin. Věděly jsme i scénář, který jsme si krok po kroku několikrát procházely. Samozřejmostí byl i pohybový slovník, který jsme si pro tyto účely sestavily. Jakmile jsme ale „do toho“ spadly, přestaly pro nás platit všechny fyzikální i jiné zákony. Pro mě osobně to nebyla jen rezidence, kde se tančí a na jejímž konci by mělo vzniknout dílo. Byl to víkend seznamování a objevování. Třeba i toho, jak moc se dokážeme navzájem inspirovat a táhnout za jeden provaz. A teď už nezbývá než čekat, jak jsme se s tím doopravdy popraly. Protože za mě už ta zkušenost byla k nezaplacení!

Nikola Nevšimalová

Galerie Duhová paleta

V měsíci březnu proběhla v galerii Duhová paleta výstava pod názvem „Malířky“. Jednalo se o výstavu ateliéru dospělých, kteří svá díla tvoří pod pedagogickým dohledem. Na výstavě „Malířky“ předvedly návštěvníkům galerie nejrozličnější náměty, od portrétu po krajinu. Technikou, která na výstavě domino-

vala, byla malba.

V dubnu následuje výstava bývalých žáků ZŠ a ZUŠ pod názvem „Absolventi“, můžeme se těšit na galerii plnou obrazů, barevných šatů a blyštivých šperků.

Měsíc před prázdninami nás paletou svých pestrých barev určitě mile překvapí

žáci výtvarných oborů ze ZUŠ A. Dvořáka a naposledy v tomto školním roce, tedy v červnu, proběhne výstava našich žáků ze ZŠ a ZUŠ K. Vary, kteří v tomto roce absolvovali I. st. ZUŠ.

19. 4. 2023 proběhne v galerii hudebně-dramatické vystoupení, které se jmenuje „Poetické odpoledne mezi obrazy“,

to si pro své diváky natrénovali děti ze ZUŠ A. Dvořáka.

23. - 25. 5. 2023 budou v galerii probíhat vystoupení našich žáků LDO a autorské tvorby pod vedením Štěpánky Kačerové Lovacké.

Přijďte svou návštěvou podpořit všechny zúčastněné, budeme se na Vás těšit v galerii

Duhová paleta. Vernisáže se konají vždy ve středu v 17:00 hod. Harmonogram akcí lze najít na: www.zsazus.cz, nebo přímo v galerii Duhová paleta od pondělí do čtvrtka od 15-18 hodin.

Za Galerii Duhová paleta

Mgr. Petra Krajsová

Výstava absolventů v Duhové paletě

Dubnová výstava v naší školní galerii je velmi zajímavým setkáním našich bývalých žáků. Všech pět se dál věnuje výtvarné tvorbě, jen v různých oborech. Expozice je tedy velmi pestrá a jsou tu k vidění jejich studentské práce, ale i současná tvorba. Přestože některé od sebe dělí až deset let, „lásky k umění a Šmeralka“ je spojuje.

Pro výstavu o sobě krátce napsali, kudy se jejich cesta doposud ubírala:

Jmenuji se Matěj Lesser,

je mi 17 let a již třetím rokem studuji na Střední uměleckoprůmys-

lové škole v Karlových Varech obor Grafický design. Grafika mě zajímala už od mala, takže pro mě tento obor byla jasná volba. Na základní umělecké škole jsem se pod vedením paní učitelky Jitky Barochové věnoval kresbě a dalším uměleckým technikám, což mě dovedlo právě ke grafickému designu.

Grafický design mě baví právě proto, že mám možnost zkoušet nové techniky a způsoby tvorby. Kromě volné tvorby se také rád podílím na tvorbě propagačních a marketingových tiskovin, navrhování log, obalů či plakátů.

Jmenuji se Anežka Strnadová,

je mi 21 let a na Šmeralku jsem začala chodit až od šesté třídy. Už v dětství jsem ráda kreslila a základní škole jsem vděčná především za to, kolik kreativních cest mi otevřela. Různé techniky, které jsem si vyzkoušela právě na téhle základce, mě provázejí i nyní. Po Šmeralce mé kroky směřovaly na Střední uměleckoprůmyslovou školu v Karlových Varech, kde jsem se čtyři roky věnovala designu porcelánu. S pandemií ale přišlo uzavření škol a velmi omezený prostor, jak se oboru prakticky

věnovat. Měla jsem spoustu času, který jsem se cíleně rozhodla využít k tomu, abych se naučila malovat. Od té doby jsem na dlouhé cestě neustálého zlepšování se. Pokračovala jsem na Fakultu designu a umění Ladislava Sutnara Západočeské univerzity v Plzni, kde se již druhým rokem věnuji oboru komiks a ilustrace pro děti. Baví mě hledat kouzelné momenty v běžných životních situacích. Věřím, že se budu ilustracím věnovat i po škole.

Jmenuji se Jan Tolar,

je mi 18 let a již třetím rokem studuji na Střední uměleckoprůmyslové škole v Karlových Varech obor

Užitá fotografie a média. Oboru fotografie se věnuji již od základní školy. Přihlásil jsem se tehdy na Základní umělecké škole v Karlových Varech do fotografického kroužku pod vedením pana Vladimíra Hřeběňáka. Po základní škole mě tento obor nepřestával zajímat, a tak jsem se rozhodl studovat ho ještě více. Ve fotografii mě baví hledání zajímavých kompozic, ať už jde o abstrakci, dokument či architekturu. Hledání úhlů, kterých si lidé často nevšimají, nebo jim nevěnují tolik pozornosti. Rád se také věnuji natáčení krátkých filmů a skládám své vlastní experimentální hudební skladby.

Jmenuji se Denisa Pavlasová,

je mi 27 let. V roce 2001 jsem s nástupem do první třídy úspěšně zvládla talentové zkoušky a byla jsem přijata na ZŠ a ZUŠ a zařazena do třídy s rozšířenou výukou výtvarné výchovy. Začalo tak mé formování a rozvíjení výtvarného umění. Pod skvělým výtvarným vedením paní učitelky Jitky Baro-

chové jsme měli možnost zkoušet různé umělecké techniky a styly, tvořit a dávat podobu našim myšlenkám a představám již od útlého věku. Při rozhodování „kam na střední školu“ jsem měla jasno, že chci pokračovat v uměleckém oboru, a tak jsem vystudovala Střední školu oděvního a grafického designu v Lysé nad Labem. Po střední škole jsem pokračovala ve studiích oděvního designu na Vyšší odborné škole oděvního návrhářství v Praze, díky které se mi naskytla spousta příležitostí k prohloubení odborných znalostí v odvětví módního designu, doplňku a obuvi a také zajímavých cest po Evropě k prezentaci mé práce. Po absolvování VOŠON v roce 2017 jsem nastoupila jako asistentka designérky Evy Vontorové v ateliéru ETHER, kde jsem začala získávat své první pracovní

zkušenosti v praxi, a sice v oblasti designu oděvu a doplňku. Při účasti na dílčích projektech, tvorbě rešerší, přípravě modelů z náhradních materiálů, přípravě prezentací v ČR i zahraničí, sledování tuzemských i zahraničních trendů, správě webových stránek, péči o sociální síť a dalších aktivitách jsem strávila spoustu času v ateliéru. Aktuálně pracuji jako obchodní zástupce a designér ve firmě IVN profi, která se soustředí na šití a dodávání profesních uniforem, doplňků a obuvi do hotelů, restaurací, lázní a škol v ČR i zahraničí. Své autorské a zakázkové designové tvorby se věnuji hlavně v oblasti společenských šatů k příležitostem, jako jsou svatby, plesy nebo galavečery, např. Český lev a Mezinárodní filmový festival v Karlových Varech.

Jmenuji se Michaela Barochová,

je mi 28 let a věnuji se designu šperku a volnému umění. Řemeslo je základ všeho, co tvořím. Kov, textil a dřevo jsou materiály, se kterými pracuji nejraději. Moje láska k umění vzplanula na této základní umělecké škole, kde jsem si vyzkoušela si spoustu zajímavých technik. Ruční grafika mě zaujala nejvíce, a tak jsem se ji rozhodla studovat na Střední

umělecké škole Václava Hollara v Praze. Pokračovala jsem na Fakultě designu a umění Ladislava Sutnara Západočeské univerzity v Plzni, obor Design kovu a šperku. Odtud jsem vycestovala na půlroční studijní stáž do Jeruzaléma na Bezalel Academy, obor Jewellery Design. Následně jsem pracovala v dílně Kláry Šípkové v Praze, kde mě oslovila myšlenka mít jednou vlastní značku šperků. Po dokon-

čení bakalářského studia v roce 2018 jsem odjela do Londýna na roční pracovní stáž v K2 Academy of Contemporary Jewellery, kde jsem zároveň také studovala. V Londýně se mi zalíbilo a žiji tam doposud. Koncem minulého roku jsem založila vlastní značku šperků Numinous. Byly k vidění na módní přehlídce nové kolekce AW23 „Nigerian Gothic“ od Olubiye Thomase v rámci letošního London

Fashion Weeku. Tři kusy z této kolekce jsou zdobené mou výšivkou a vyšívání se přeneslo i do naší další spolupráce pro instalaci na výstavě „Tartan“ ve Victoria & Albert Museum v Dundee. Je to pro mne čest mít svou tvorbu opět v galerii Duhová paleta, kde jsem vystavovala spolu se svými spolužáky v dobách svého studia na Šmeralce.

Na vernisáži zazněly hudební improvizace Jana Tolara na kytaru a Vojtěcha Přiklopila na klavír. Velmi zajímavá byla i projekce krátkého surrealistického filmu SOMNIA DOCTRINA, na kterém se také podílel Jan Tolar. Takováto setkání jsou pro pedagoga opravdu velkou radostí, když vidí, jak si jeho žáci úspěšně vedou ve svém životě po opuštění školy. A pro naše současné žáky mohou být inspirací při hledání vlastní cesty. Výstavu v galerii Duhová paleta na Sokolovské ulici je možné navštívit do 27. dubna, od pondělí do čtvrtka, od 15 do 18 hodin.

Mgr. Jitka Barochová

O čem by napsali svou knihu se zamýšleli žáci Autorské tvorby pod vedením
Š. Kačerové Lovacké

MILANKA a její noční můry

Byla jedna holka a ta žila se svou mámou. Holka se jmenovala Milanka a měla často noční můry. Jednou se jí zdálo, že byla v divné místnosti, hodně se bála a tak se schovala do skříně. Potom uslyšela hrozně nepříjemný zvuk, lekla se a vzbudila se. Podívala se do skříně a tam uviděla příšeru. Příšera začala rvát. Milanka si zacpala uši a běžela k mamince. Příšera běžela za Milankou. Milanka doběhla do maminky pokoje a zavřela dveře příšeře před nosem. Příšera škrabala na dveře a Milanka se hodně bála. Proto chtěla vzbudit mamku, ale zjistila, že mamka není v posteli. Začala maminku volat. Ale jediné, co slyšela, bylo jen škrabaní na dveře. Milanka přemýšlela, co má dělat. Nakonec si to rozmyslela a otevřela dveře. Příšera přestala škrabat a dívala se na Milanku. Šla do postele a tam se přeměnila na maminku. Hned potom se Milanka probudila a zjistila, že to byl našťěstí všechno jen sen.

Alexandra Drozhzheva, 9 let

Ve světě květin

V mé knize by vystupovaly postavy: Máta peprná, Komonice lékařská, Hořčice bílá, Lípa malolistá, Kostival lékařský, Podběl lékařský, Šalvěj a holčičky Anička a Míla. Anička a Míla byly přesvědčené, že živé kytky neexistují, a proto Máta perná svolala poradu. Hořčice bílá se divila, proč ji svolala a Máta jí vysvětlila, že je to kvůli tomu, že slyšela Mílu jak Aničku říká, že kytky nejsou živé a neumí mluvit. Jakmile to Podběl uslyšel, zarazil se, a hned to řekl i starostovi Komonici lékařskému. Starosta pospíchal na pařez oznámit všem kytkám, že Míla si myslí, že neexistují živé kytky. Kostival lékařský prohlásil, že na ně musí vymyslet něco, na co nikdy nezapomenou, a pak uvěří, že kytky žijí. Lípa malolistá dostala za úkol vymyslet past. A vymyslela hodně zákeřnou past. Podběl chtěl vědět, jakou past udělá, a tak se Lípa malolistá zeptala starosty, jestli by mohla svůj nápad říct na pařezu. Starosta jí to dovolil. Lípa prozradila všem kytkám svůj nápad, který zněl tak, že všechny kytičky půjdou na Míly okno, pak do její postele a budou tam přes noc. A ještě ráno budou na ní a vedle ní ležet. Další den to udělaly tak, jak to Lípa vymyslela, ale dopadlo to trošku jinak, než si myslely. Dopadlo to vážně jinak. Míla měla u sebe na návštěvě přes noc Míšu, svoji kamarádku. Holky si kytek večer všimly. Sice je neviděly hýbat se, ale viděly je na okně. Kytky poznaly, že si jich holky všimly a řekly si, že utečou. Slyšely, že pojedou k Míše. Jakmile holky přišly k Míše, maminka jim řekla, ať zavolají Aničku, která za chvíli přišla. Kytičky se dozvěděly, že Míle umřel tatka. Kytičkám to bylo líto, ale i tak šly do jejich postele. Holky se ráno vzbudily vedle kytek. Myslely si ale, že to byl jen sen, tak to nechaly být. Holky tedy poslaly Mílu pro něco dobrého, aby se mohly koukat na film jménem WENDESDAY. Kytičky si řekly, že si asi už holky uvědomily, že jsou živé. Podběl ale viděl, že ne. Řekl to starostovi, který to řekl všem ostatním. Kytičky tedy přitvrdily. Šly na jejich stůl, kde měly popcorn, a nasypaly do něho hlínu. Holky si toho ráno konečně všimly. Anička řekla Míše a Míle, že si už myslí, že kytky jsou doopravdy živé. Kytičky jim ještě napsaly dopis, a v něm stálo, že mají přijít ke studánce ve 12:25. Další den přišly a domluvily se s kytičkami, že už nebudou říkat, že nejsou živé. Kytičky jim vysvětlily, že je to velmi urazilo. Holky se jim omluvily a zeptaly se, jestli se s nimi nechtějí svézt na kolotoči. Kytičky odpověděly, že rády půjdou. Kytičky si to tam s nimi užily. Navrhly holkám, že se můžou zmenšit a podívat se do jejich vesničky. Holky souhlasily. Míša se jim velice omlouvala a celá vesnice jim to prominula. Holky pak už musely jít domů a kytičky na kutě. Všichni z toho měly dobrý pocit. Kytičky, protože holky už věděly, že jsou kytky živé. Míla, protože zjistila pravdu o kytkách. Anička, protože o kytkách udělala nový příběh a Míša, protože zažila hodně dobrodružství.

Kateřina Hrdinová, 9 let

NOVÁ KAVÁRNA NA STARÉM NÁMĚSTÍ

Jednoho dne se na Starém náměstí otevřela nová kavárna. Zprvu jí lidé pouze míjeli na své cestě domů z práce, ale její uklidňující atmosféra a neodolatelná vůně čerstvě upražené kávy lákala návštěvníky ze všech koutů přímo k vitríně, vždy poctivě naplněné lahodnými a doslova kouzelnými zákusky. Její kávové zdi broukaly božské melodie, a proto není divu, že tam lidé chodili nejen kvůli kávě. Zajímavé na tom všem bylo, že každý náš zákazník si nikdy nezapomněl dát naše láskonky. Ale proč to byl nejoblíbenější zákusek? No přeci protože to byl náš tajný recept. Jedním z takových

zákazníku byl Karel Čajíček, který si k láskonkám vždy nechal nalít šálek čaje. Pokaždé, když k nám přišel, se nám nálada hned zvedla. Dalším takovým byl David Architekt. Toho jsme znali o dost delší dobu, jelikož nám kavárnu navrhl a jeho firma ji postavila. Ten si zas nikdy nenechal ujít kávu latte. A pak k nám chodil Bartoloměj Neřádek a ten si nic dobrého, kromě láskonky, nikdy nedal, jenom si vždy přišel k pultu vzít papír a tužku. Všichni naši zákazníci milovali naše láskonky a chtěli na to náš tajný recept. Ale když jsme tajný recept jednoho dne přeci jen dali Karlovi Čajíčkovi, tvrdil, že se mu láskonky nepovedly. A tak je dělal pořád dokola. Byl našťvaný a dlouhou dobu nechodil do naší kavárny, a to bylo divné, protože dřív k nám chodil každý den. A najednou jsme ho viděli ve dveřích kavárny, my ho hezky uvítali, ale on neřekl ani muk. Tak si k němu Klára přisedla a chtěla si s ním promluvit, co se děje a proč tu tak dlouho nebyl, ale jediné, co odpověděl, bylo to, že neměl čas, protože se doma snažil upéct naše láskonky. Klára mu na to řekla, že si z toho nemá nic dělat, a že by si měl od toho pečení trochu odpočinout a aby si dal radši naši láskonku. Karel jí na to odvětil, že to bude moc hodná a aby mu nezapomněla nalít šálek čaje. Po nějaké chvíli přišel i David Architekt, také smutný. Klára se i jeho zeptala, co ho trápí a on jí vyprávěl, jak je unavený, že celou noc pekl láskonky a z deseti plechů se mu nepovedl ani jeden. Klára si povzdechla, že už je dnes druhý, že před chvílí tu byl pan Karel a ten taky pekl celou noc. Klára byla vysoká úhledná kavárnice, pracovala v kavárně už od té doby, co kavárnu otevřeli. No ale proč se nikomu jinému nedařilo upéct láskonky, to nikdo nechápal. Byl pátek a v kavárně bylo roztomilé malé hnědé štěňátko, jeho psí kusy lákaly každého zákazníka k pohlázení, patřilo panu Karlovi Čajíčkovi, Klára si ho také pohladila a pospíchala domů. Cestou přemýšlela, proč se nikomu ten recept nedaří, ale jí ano, a doma si je šla hned upéct. A pak jí to došlo. Jí to přeci baví! Karel Čajíček jí říkal, že když peče je našťvaný a znuděný a David Architekt zase říkal, že ho to pečení nebaví, a že když peče je unavený. Klára najednou vykřikla. To je přece ono, ona tomu dává lásku! A vlastně to i sedí, když to jsou láskonky a oni tomu nic svého nedávali. A tak to vidíte. Klára tomu dávala svou lásku a oni tomu nedali nic, takže to vlastně žádný tajný recept nebyl.

Natálie Kleinová, 9 let

O Kurtském drakovi

Kdysi dávno, za horami jménem Kurtské hory, byla vesnice, která se jmenovala Irata. V té vesnici žili velmi divní občané, kteří vypadali jako malí človíčky. Také to vlastně malí človíčky byli, jediný rozdíl mezi malými človíčky a občany Iratu byl ten, že občané Iratu měli špičaté uši. Jednoho dne na Iratu zaútočil veliký drak. Z pusy mu šlehal plameny a zničil skoro celou vesnici. Občané Iratu se začali bránit. Vytáhli meče, luky, oštěpy a všelijaké zbraně a zaútočili na něj. Ze stran šli občané s meči. Občané s luky šli na věže a začali střílet. Občanům s meči, kteří šli na draka ze stran, se podařilo draka odehnat. Jeden z nich se vydal draka pronásledovat. Jeho kamarádi šli za ním, aby ho zastavili, ale on se nechtěl vrátit zpátky. Šli tedy s ním, protože ho nechtěli opustit. Jak vyšli z vesnice tak uviděli horu, tak se tam vydali, ale nejdřív museli projít temným lesem. Nikdo, kdo tam vešel, se ještě nevrátil živ. Ale Karos tam chtěl, trval na tom. Jeho kamarádi se báli, ale i tak se tam vydali s ním. Jak do něj vešli, tak uslyšeli divný chraptivý hlas, který říkal, ať jdou pryč. Karosovi kamarádi se toho lekli, ale Karos viděl něco za stromem, tak na to zaútočil. Začalo se to bránit, mělo to meč a Karose to bodlo do ruky, ale jeho kamarádi mu pomohli a to stvoření zabili. Karosovi obvázáli ruku a šli dál, až došli na horu Kurt. Museli šplhat nahoru, a když tam došplhali, byla před nimi jáma. Skočili do ní a uviděli chrápajícího draka. Karos na něj zaútočil a jeho kamarádi šli s ním. Drak se probudil a napadl Karose a jeho kamarády. Kamarádi s Karosem ho bodli do břicha. Velmi mu to ublížilo. Drak spadl k zemi a kamarádi s Karosem si mysleli, že už je zabit. Drak však najednou zvedl hlavu, tak ho Karos pro jistotu ještě bodl do krku. Tentokrát drak doopravdy umřel. Karos s jeho kamarády se vrátili domů a zjistili, že vesnice je opravená. Tak šli každý do svého baráku a usnuli. Další den pro ně občané Iratu udělali slavnost a Karos s kamarády byli moc rádi. Tato slavnost se slaví v Iratu až dodnes.

Robin Rzounek, 10 let

Živé animované charaktery

O čem bych chtěla napsat knihu? Vyprávěla bych tenhle příběh. Chystala jsem se s kamarádkou na soutěž. Byla to animační soutěž, a měla být až druhého ledna. Tak jsme trénovaly. Ale jednoho dne se stalo něco divného... Animovala jsem už asi 150 minut, ale protože byla večere, tak jsem šla jíst. Když jsem odešla, staly se divné věci...Vyskočili z programu a hýbaly se samy! Potom, co jsem přišla, tak už se sice nehýbaly, ale byla jsem šokovaná, když jsem se koukla na kamery a viděla to. Docela jsem se polekala. Po pár týdnech se začaly hýbat i přede mnou. Potom jsme si začali také povídat. Uplynulo pár dní a byla soutěž. Potom, co všichni ukázali animace, rozhodlo se o prvním místě a byla jsem to já! Byla jsem strašně, strašně ráda! Kamarádka se naštvala za 3.místo, ale vždyť to je krásné místo, nechápala jsem, proč je naštvaná. Chtěla mi vyrvat vlasy, ale někdo ji to zastavil. Byl to mistr Kryštof, který byl velmi hodný. Ale tentokrát se naštval. A hodně!! Byl tak rozzuřený, že jí chtěl dát pěstí. Já jsem šla domu spokojená za 1. místo. Mamka mě pochválila a dostala jsem čokoládu, mňam! Byla jsem moc ráda a když jsem si pochutnala na čokoládě, šla jsem ven. Potkala jsem tam kamarády, kteří jásali, když se dozvěděli, že jsem vyhrála. Jedna kámoška, jménem Elis, mi dala její číslo, je to pop queen ve třídě a ve škole! Brečela jsem radostí a dostala jsem i nový mobil!!!! Byl to skvělý den!

Další den bylo volno a já si hrála s mými animačními postavami. Napsala mi teta, že jí máme navštívit, a tak jsme za ní vyrazili. Společně jsme šli pak na hřiště a tam mě bodla včela do ruky. Bylo to velké žihadlo, tak jsme jeli domů. V autě mě pak ještě navíc bodla vosa do oka. Tak jsme museli k doktorovi. Ten nám řekl, že bodnutí u mozku může být smrtelné, a dal nám léky. Já jsem kvůli tomu volné dny proležela. Po nich jsem šla do školy, ale byla jsem pořád poštipaná. Paní učitelka zjistila, co se stalo, tak jsme měli volnou hodinu. Jenže potom jsme šli na informatiku a já nemohla psát příběh. Ale pan učitel to za mě psal. Když jsem se vrátila domů, hrála jsem si se psy.

Po pár měsících jsem o tom přemýšlela a zjistila jsem, že to všechno byl asi jen sen.

Aneta Zelenková, 10 let

RUBY

Ruby je Američanka a bydlí v New Yorku. Snaží se být nezávislá holčina a také se jí líbí jeden kluk, který se jmenuje Peter. Peter chodí na stejnou školu jako Ruby, takže na anglicky mluvící školu. Jednoho dne se Ruby probudila a řekla si, hm kolik je hodin, cože 6:30? Ruby ke škole autobus jezdí v 6:00 hodin, ale když vyšla ven, autobus tam nějakou záhadou furt stál. Ruby nastoupila do autobusu a všichni jí, i její nepřátelé, nabízeli, aby si přisedla. Dokonce i její šikanátorka, nejhezčí holka ve škole, Kyle Brendsová. Ale potom se probudila ve své posteli, ach jo. To by bylo tak krásné ráno, řekla si. Pak se podívala na budík, a vyděsila se, protože bylo 6:29 a za minutu měla být ve škole. Ruby se honem oblékla a spěchala do školy, ale bylo jasné, že to nestíhá, že dnes do školy přijde pozdě. Potom, co se Ruby vrátila ze školy, ležela jí na stole nějaká fotka. Když se na ní pořádně podívala, poznala, že je na ní její táta. Ruby ztuhla a začala se klepat. Necítila se dobře, tak se rozhodla dojít si koupit něco na uklidnění. Když vyšla na ulici, stál tam její táta. Najednou se jí začala motat hlava, ale táta jí před očima zmizel. Vrátila se radši domů.

Druhý den jí mamka poprosila, aby zašla do obchodu pro špagety a zelí. Když vyšla ven, u vchodu se jí před očima zase zjevil táta...

Ruby se pomalu probouzela a začalo jí docházet, že je v nemocnici. Někdo se ji snažil probudit. Když konečně zaostříla, došlo jí, že je to táta. Měla radost, že už to není sen. Přišla sestřička a oznámila jim, že je vše v pohodě, že můžou jít. A tak Ruby odešla se svým tátou.

Elisabeth Kopolovičová, 9 let

O generálovi

Moje kniha by vyprávěla tento příběh.

Byl jednou jeden Sušenkov a v něm žil jeden prezident. A ten prezident měl generála, který se jmenoval Šmudla. Jednou řekl Šmudla vojákům, že právě začala devátá světová válka. A že na ně útočí Chlebovník. Oznámil jim, že potřebují všechny vojáky, protože Chlebovník má moc silné vojsko. A tak začala válka století. Byla dlouhá, Chlebovník nakonec vyhrál, ale Šmudla utekl ze zajetí. Všichni ze Sušenkova doufali, že je šance, že je Šmudla zachrání. A taky že se to stalo. Zachránil je. A všechno nakonec dobře dopadlo.

Jiří Prokůpek, 10 let

Dvojčata ze světa Talioppia

Moje kniha by se jmenovala Dvojčata ze světa Talioppia. Talioppia je tajný svět, který se ukáže jen lidem, kteří věří v bájná stvoření.

Lika a Nina milovaly bájná stvoření. Jednoho dne si vzaly svoje koně Raspu a Rebelku a jely na vyjížďku. Po hodině uviděly jednorožce. Ten je zavedl do světa Talioppia. V tomto světě to bylo překrásné. Jednorožec je dovedl k zámku. Lika a Nina se seznámily s vílami, trolly a skřítky. Po měsíci, co tam žily, zjistily, že tam žije zlá čarodějnice Enolu. Rozhodly se, že ji najdou. Než ji začaly hledat, zavolal si je král. Lice dal kouzelný meč a Nině dal plášť neviditelnosti. Když se vydaly na cestu, potkaly na cestě vílu Aničku. Anička jim poradila, ať se schovají pod neviditelný plášť. Po hodině se setmělo a tak si Lika a Nina lehly do mechu. Cestou potkaly draka Lanita, který ztratil brýle, a proto se zeptal dívek, jestli mu je nepomohou najít. Dívky mu pomohly, Lika po chvílce zakřičela, že je má. Drak zajásal, a potom jim oznámil, že jim za to dá kouzelné brýle, které jim pomůžou najít kámen, který porazí čarodějnici. Brýle jim ukázaly na jih, ale čarodějnice byla na severu. Po šesti dnech putování na jih dorazily k jezírku. Lika je výborný plavec, tak řekla, že se potopí a podívá se. Ale pod vodou kámen nenašla a když se Lika vynořila, Ninu napadlo, aby si vzala brýle. Lika se potopila s brýlemi a najednou se rozzářil kámen, který vypadal jako obyčejný. Lika ho vzala a vynořila se. Kámen na souši změnil barvu, najednou byl modrý. Lika si všimla, že na meči je tvar, který vypadal jako ten kámen. Položila kámen na meč a meč se vznesl a začal zářit. Když se Lice podařilo vzít meč, tak nasedly na koně a jely do sídla Enoly. Před jejím sídlem se schovaly pod plášť, co dal král Nině. V sídle se proplížily k čarodějnici. Lika vzala meč, ale Enola o ní věděla. Enola se začala bránit. Najednou se z Rebelky a Raspy stali jednorožci. Enolu to rozptýlilo, Lika neváhala a dotkla se jí mečem. Enola se proměnila v prach. Dívky se vrátily zpátky ke králi. Král jim poděkoval a dívky šly do svého domečku na stromě. Staly se strážkyněmi Talioppie. Každý den kontrovaly, jestli je vše v pořádku. Každý příběh někdy končí a tady a teď končí i tento příběh.

Josefína Johanová, 10 let

Vlkodlak

Píše se rok 2003, kdy se v lese objevilo něco zvláštního. Jednoho dne ráno se šel Bruno podívat na internet, něco ho totiž zaujalo. Na internetu se psalo, že něco spatřili v lese, mnoho lidí říká, že je to vlk. Bruno se rozhodl, že to půjde omrknout. Tátovi řekl, že jde s kamarády ven, a táta ho prosil, ať je opatrný. Bruno si vzal do batohu nůž, vodu, banán, řízek a vysílačky. Zavolal svému nejlepšímu kamarádovi Gustavovi. Když došel k němu domů, zeptal se, jestli ví o té záhadné věci z lesa. Gustav řekl, že o všem ví. Bruno chtěl vědět, jestli to s ním půjde prozkoumat. Gustav chvíli přemýšlel, ale brzy se rozhodl, že půjde. Bruno byl spokojený, poradil mu, ať si vezme pití a něco do ruky. Když vyšli, trochu se třásli a když vcházeli do lesa Gustav se zeptal, jestli si to Bruno nechce rozmyslet. Ale Bruno zařval, že ne. V tu chvíli, co zařval, uslyšeli něco chodit v křoví. Gustav přiznal, že se bojí, ale Bruno ho uklidňoval, že to jen zafoukal vítr. Šli dál a po chvíli jim došlo, že se ztratili. Gustav zuřil, když v tom z ničeho nic uslyšeli vytí vlka. Bruno zařval, protože uviděl mrtvého člověka, úplně roztrhaného a ještě do toho vyl vlk. Gustav se ho snažil uklidnit. Připadalo jim, že je někdo sleduje, něco na ně odněkud vrčelo. Pak to na ně skočilo a vlk držel Bruna za tašku. Gustav se rozhlídl kolem sebe, vzal kámen a hodil ho na vlka. Vlk pustil Bruna a podíval se na Gustava. Utíkej Gustave, křičel Bruno. Gustav utíkal. Bruno po vlkovi hodil řízek, a řekl aport! A vlk běžel za řízkem! Bruno a Gustav se schovali se za kámen. Gustav šeptal Brunovi, že si myslí, že to není vlk, ale vlkodlak. Rozhodli se, že na něj udělají past. Vyhrabali tři metrovou díru, položili tam klacky a listí. Po chvílce uslyšeli kroky, vylezli z křoví a zařvali. Vlkodlak přiběhl a koukal se Brunovi do očí. Bruno se otočil a utíkal, vlkodlak se za ním rozeběhl. Vlkodlak Bruna už skoro měl, ale propadl se do pasti. Gustav ho zabodl nožem. Než šli domů, tak se z vlkodlakem vyfotili. Když přišli ke Gustavovi domů, tak se rozloučili. Bruno přišel domů lehl si na postel a když se ho táta zeptal, jak se měl, řekl, že to bylo příšerný...

Robin Walter, 11 let

Deník malého blbečka

Kdybych napsal knihu, jmenovala by se Deník malého blbečka. Byla by to řada knih pro děti, které by psal a ilustroval český autor Nik Raza (a stranou by mohlo přibýt ještě pár dalších knih, s názvem Můj vlastní Deník malého blbečka.) V knize by se odehrávaly různé věci a příhody. Dozvěděli byste se například, jak blbeček dostane za uši a pak ho vyhodí ze školy. A potom také, jak ho táta doma seřeže. Ale pak by se do školy vrátil a pro změnu zase dostal pětku z matiky. Nakonec by se stal bezdomovcem, a jestli našel práci, tak je bezdomovcem až do dnes.

Nik Raza Mohamad, 10 let

Já a můj bílý tučňák

O čem by byla tahle moje kniha? Tak poslouchejte.

Ahoj já jsem Mia a tohle je moje rodina. Mamka, je jí 35 a je posedlá vysávání videa. Táta, je mu 36, furt sleduje youtube shorts a kouká se tam na vtipná psí videa. Brácha Toby. Nesnáším ho a jeho blbej život taky ne (mám na něm ráda jenom jeho pihiy a já je bohužel nemám) :c . Tak a to je vše z mé rodiny (mám jí fakt malou). Moje rodina není celý tenhle příběh, tenhle příběh je o něčem mnohem zajímavějším je o..... PÍÍÍÍÍP PÍÍÍÍÍP..... PÍP PÍP a sakra, budík, no to né, jdu do školy, nééééééééééééééééééééééééééééééééééé. Jo jasně, zapomněla jsem, tenhle příběh je o mém bílém tučňákovi. Jo, jasně, je bílý a není to ÚŽASNÉ? No někdo si myslí, nějaký člověk, no jo, vždyť to je jenom tučňák?! Ale ne, je to albín (albíni jsou zvířata s genetickou mutací, kteří se zbavili vší barvy, třeba i očních barev) není to úžasné?! Takže, řeknu vám celý tenhle příběh.... Ehm ehm. Jednou ve středu jsem já a moje mamka šly nakupovat do Tesca. Došly jsme jenom do Varyády, protože jme byly moc unavené. U Variády byl cirkus. V cirkusu byla různá zvířata, ale nejvíce mě zaujal bílý tučňák. Koukala jsem se mu do očí a jakoby mi říkal, že potřebuje pomoc. Nemyslela jsem, popadla jsem klec a běžela domů (mamka musela v podpatcích běžet za mnou), běžela jsem a běžela! Doběhla jsem až domů, (překvapivě, s mou fyzikou). Doma jsem šla do pokoje, abych mu dala najíst a napít. Přišli moji rodiče a Toby... Poprvé koukali, jako kdybych byla racek, ale po čase si zvykli. TÁÁÁÁÁk a to je konec mého příběhu. Loučí se s vámi Mia a Penguinino. To jméno jsem mu dala, no není hezké?

Adéla Stryková, 11 let

Vražda v ulici

Byla jedna kniha, a v ní jako hlavní hrdinka Laura ze Švédska, které bylo 14 let. Zrovna byly prázdniny a chodila s klukem Cristianem, kterému bylo 15 let. Laura teď vůbec nechodila ven, protože měla deprese. Lauře zazvonil mobil a Laura se dost divila, kdo jí to volá. Když zjistila že Cristian, řekla si unaveně, co asi do háje chce. Cristian se jí zeptal, jak se má. A i když mu Laura odpověděla, že hrozně, že teď vstala a že ji totiž vzbudil, přemluvil ji, aby s ním šla ven. Sejdou se ve tři hodiny před barákem. O půl hodiny později Laura vyšla z baráku a čekala na Cristiana. Nepřicházel, tak šla zatím do večerky. Vešla tam, ale nikdo tam nebyl, i když měli otevřeno. Koukla se tedy pod pult a uviděla tam MRTVÉHO prodavače. Hrozně vykřikla a hned volala policajty a záchranku, kteří za pár minut přijeli. Jeden z policistů se Laury zeptal, co se stalo a Laura ho vedla rychle dovnitř. Policista šel do obchodu a když viděl mrtvého, poznal, že se to stalo před chvilkou, tak mu ještě zkusil obvázat nějakou látkou ránu, aby ještě víc nevykrvácel. Vtom zrovna přijela záchranka, záchranáři vešli do večerky, nabrali ho do sanitky a jeli s ním do nemocnice. Laura zavolala Cristianovi, chtěla vědět, kde je, že čeká docela dlouho. Cristian se divil, proč šla do večerky a Laura mu vysvětlovala, že si šla něco koupit a ptala se ho, jestli byl před tím taky ve večerce. Cristian jí na to odpověděl dost váhavě a chtěl, aby přišla. Laura za ním šla, ale měla podezření, že to byl Cristian, protože se nějak podezřele přehrával. Když k němu přišla, zeptala se ho na to a Cristian to rozhořčeně popíral, říkal jí, ať není blázen. Laura mu tvrdila, že jí někdo píše a ve skutečnosti napsala policii, že má podezřelého člověka. Ale Cristian periferně viděl, co píše, vylákal Lauru do rohu místnosti a tam se stalo něco, co byste nečekali. Ubodal jí nožem. Snažil se pak hned utéct, jelikož napsala policii také to, kde jsou. Ale nestihl to, policie přijela rychle. Viděli, co Lauře provedl a tak ho zatkli a šel do vězení na 20 let.

Josef Mažerik, 12 let

Strašidelné prázdniny

Moje kniha, kterou bych chtěla napsat, by popisovala prázdniny jednoho týmu.

Ale na začátku byl nejdříve jednou jeden domek. Byl docela velký, ale muselo se tam nějak dostat a to byla ta velká překážka. Bylo to v jeskyni. Všichni si mysleli, že už tam zůstanou, že tam nikdo nechodí. Jenomže na té celé zeměkouli byl jeden tým, který měl rád dobrodružství, byli mega mega dobří, Olivie, Briana, Mišel, Paris a Adam. Šli na procházku a najednou uviděli černou díru. Hned se zastavili a řekli si, že se tam půjdou podívat. Olivie řekla, že je to dobrý nápad, ale je to nebezpečné. Tak tam šli. Mišel a Paris se báli, nakonec se v té tmě objevila kostička. Byla malá, bílá, okýnka a dveře. Pak se k tomu přiblížili a zjistili, že je to docela velký barák. Řekli si, že jsou dost dobří na to, aby tam šli, ale dveře nešly otevřít. Vrzaly a vrzaly, ale otevřít nešly. Okno bylo rozbité, asi od míče. Adam myslel, že je to past, ale Olivie ne. Jsou přece nejlepší na světě. Tak tam šli, ale nejdřív museli najít klíč, a až pak ty dveře. Nakonec Adam klíč našel. Byl ve dveřích, takže ho vlastně nebylo těžké najít. Tak hned otevřeli. Všude peníze, zlato,

ale hlavně ten nejkrásnější dar, který kdo kdy viděl. Byl to foťáček, který je vyfotil a poslal je do celého světa. Stali se slavnými a uznávanými.

Karin Nováková, 10 let

Krvavé hovínko

Tato má kniha by vyprávěla tento příběh.

Psal se 1984, a byla jedna holka jménem Joice McKatoytoy (15 let), a její mamka jí jednou řekla, aby přebalila svého mladšího bratra Toma. Joice byla chvíli znechucená, ale mamka jí řekla, že jí za to koupí mekáč (Mekáč je její nejoblíbenější jídlo). A tak souhlasila. Když byla hotová, hodila tu plenu do koše a jela s její mamkou do Mekáče. To ale nevěděli, že to hovínko v koši chemicky zareagovalo se slupkou z banánu, kouskem rajčete a čerstvou krví. Hádejte, co se stalo, ano, zrodilo se krvavé hovínko. A jeho první vražda byla Joiciin bratr Tom.

[illegible]

Viktorie Geňo, 11 let

Kubík and company

Jednou bych chtěla vydat buď komiks nebo knížku. Své nápady dělám už teď, protože mě to baví a protože jsem zodpovědná. Svoje komiksy, (které už můžu počítat do stohů) dělám hodně často, a nejvíc konkrétně o Kubíkovi. Kdo je to Kubík? No Kubík je Pták Kůza (kterého jsem si rovněž vymyslela), malé kuřátko Kubík. První příběh s Kubíkem jsem myslím vymyslela v první nebo ve druhé třídě, jmenovalo se to Kubík rybaří. Příběh (tenkrát ještě Kubík neměl u sebe bubliny se slovy) pojednával o tom, že Kubík vzal prut, kyblík, šel rybařit, chytil několik ryb (myslím, že to byli lososi), usmažil si je k obědu a potom byl konec. Podle pokladů, které jsem doma našla (myslím tím svoje staré příběhy se slovy i beze slov), vím, že jsem ptáčky a kuřátko kreslila už od školky. Myslím, že můj dík ohledně cesty ke Kubíkovi patří hlavně animovanému seriálu Calimero, na který jsem se jako malá dívala a doted' se občas dívám, protože je to fůra vzpomínek. Sice autor Calimera už asi nežije (tak starý seriál to je), ale nová generace je tu – Kuřátko Kubík. Jo, už jsem nakreslila spoustu komiksů a napsala spoustu povídek s Kubíkem, ale nevím, jestli vůbec nějaká někdy vyjde. Ale byla bych ráda.

Asi to nebude ten největší hit, ale za pokus to stojí, ne?

Ale to nejhlavnější - mělo by vás to BAVIT.

A tímto se s vámi asi loučím, dejte odběr kanálu BestBezzubka,

Uvidíme se u dalšího příběhu s Kubíkem.... Tedy snad.

Běla Urbanová, 11 let

CHASPER

Moje kniha by byla o jednom prázdninovém dobrodružství.

Začali letní prázdniny. Na konci školy Evy dostala ve škole výprask, rodiče ji nějak chtěli potrestat, tak nějak přemýšleli a napadlo je, že by mohla jet na farmu za svojí tetou. Evy byla našťavaná, protože prázdniny chtěla strávit ze svojí nejkou Elen. Po cestě pořád přemýšlela o tom, jak si to vlastně Elen užívá. Když přijela na místo, všimla si, že její teta Valérie má jezdecký club. Okamžitě šla do stájí a uviděla koně, který se jmenoval Chasper. Hned si ho oblíbila. Když otevřela dveře Chasprový stáje, chytila ji teta Valérie za

tričko a vytáhla zpátky. Řekla ji, aby k Chasprovi nechodila. Evy se divila proč, že přece nic nedělá, vždyť to byl přeci nejlepší kůň, ale teta ji vysvětlila, že se před lety něco zvtlo a od té doby se k němu nesmí chodit. Evy se rozčílila, že to je přece jasné, když ho ani nepustí ven. A šla do pokoje. Když byl večer, šla tajně k Chasperovi, vlezla do jeho stáje a usnula. Ráno přišla zděšená teta Valerie, okamžitě jí z té stáje vzala a zavřela jí v pokoji. Až večer mohla Evy na večeři. Teta ji šla doprovodit zpět do pokoje, a když zavřela dveře, Evy si všimla okna, a když se k němu přiblížila řekla si, že by z něho mohla vylézt. Když se vyplížila ven, uviděla nějakého pána a slyšela, jak se domlouval s tetou Valerií, že by si odkoupil Chaspera. Slyšela také, že teta Valérie o tom uvažuje. Evy se nepozorovaně vrátila do pokoje. Druhý den se teta Valérie rozhodla, že Chaspera prodá, proč by si ho vlastně nechávala, když je tak nezkrotný, říkala si. Evy si pána vyfotila a poslala jeho fotku své nejlepší kamarádce Elen. Elen ji napsala, jak se jmenuje, jmenoval se Charles. Evy sedla k počítači a vyhledala si ho na internetu. Nakonec zjistila, že je to nějaký známý trenér, ale Evy se nezdál, už od pohledu. Šla za Chasperem do stáje a zjistila, že už si ho odvezli. Zašla za svým dobrým kamarádem Maxem a jeli se tam spolu podívat. Když byli u Charlesovo brány, přemýšleli, jak se tam dostat, ale brána se zrovna otevřela, tak vklouzli dovnitř. Šli do stájí a uviděli koně, na kterých bylo vidět, že jsou týraní. Jak je Evy uviděla, neváhala, otevřela bránu a koně vypustila. Koně vyběhli na okolní louky. Max zavolal na policii a nahlásil týrání koní. Chaspera si Evy odvedla zpět k tetě. Koně nakonec pochytili a našli pro ně útočiště u tety Valérie.

Linda Jenny Walterová, 11 let

Pomerančový les

Moje kniha by vyprávěla příběh jednoho pomeranče. Bylo jednou jedno auto, ve kterém byla jedna malá krabice s pomeranči. Jednoho dne jeden malý pomeranč řekl, že je chtěl sníst, ale ostatní pomeranče mu nevěřili. Jednou v noci, když všichni pomeranče usnuli, šel malý pomeranč dokázat, že je opravdu všechny chtěl sníst, ale když vylezl z krabice a pak z auta, tak auto nastartovalo a odjelo pryč. Malý pomeranč nevěděl co dělat, a tak se rozhodl, že své přátele půjde zachránit. Nejdřív se schoval v cizím autě, a pak si tajně nasedl na autobus. Putoval tak dlouho, až doputoval k ptáku, který říkal, že ho sní, a tak se pomeranč vylekal a kutálel se, kam mu oči dohlédly. Kutálel se tak dlouho, až se dokutálel k lesu, a ztratil se. Dlouho bloudil po lese, až spatřil moudrou sovu, která mu pomohla najít cestu ven. Když ho dovedla ven, tak jí pomeranč poděkoval a šel dál. Pak nasedl na loď, z lodi zase na autobus. Putoval a putoval, až doputoval do města. Nevěděl kde je, a tak se na to zeptal místních krys. Měl štěstí, krysy nebyly hladové a tak mu řekly, že je v Londýně. Pomeranč jim poděkoval a kutálel se dál. Kutálel se, kutálel, až se dokutálel k autobusové zastávce, a odtud ho pak znenadání unesl pták. Ale naštěstí byl pro něho těžký, upustil ho a pomeranč spadl do nějakého domu. V domě zrovna nikdo nebyl, a pomeranč začal přemýšlet, jak by odtamtud mohl utéct. Nakonec vymyslel, že si postaví z různých věcí schody do okna, kterým tam spadl. Když hledal různé věci, ze kterých by schody mohl postavit, tak našel recept na pomerančový fresh. Vzal ho jako důkaz pro své kamarády, aby pochopili, že je chtěl vypít. Když odtamtud utekl, tak nasedl na loď, ale omylem z ní spadl. Dlouho putoval po mořích a oceánech, až ho chytila rybářská loď do sítí, ale i z té utekl. Pak nastoupil na autobus, z autobusu na auto, a z auta zase na autobus. Putoval tak dlouho, až nakonec doputoval k restauraci, u které stálo jedno malé auto. V autě objevil krabici se svými kamarády. Když jim malý pomeranč ukázal recept na pomerančový fresh, tak si ostatní pomeranče konečně uvědomili, že je všechny chtěl sníst. A tak utekli do lesa, kde časem začali růst pomeranče. Od té doby se ten les nazývá pomerančový.

Barak Magauin, 11 let

Taromaru

Příběh je o psovi, jehož život je těžký, ale i radostný. Narodil se v listopadu v jeskyni nedaleko od vesnice, matka ho chránila vlastním tělem před mrazem, otec získával jídlo, jak jen mohl. Taromarovy rodiče vyhnala rodina, která si už nepřála mít žádná zvířata. Každé ráno šel otec ven, a vracel se, když dokázal ulovit zvěř. Pokud nic neulovil, vracel se večer. Jestliže se otec Taromaru zranil, šla místo něho lovit matka štěněte. Jednou ráno místo otce šla lovit matka, ale nikdy se už nevrátila. Taromarův otec se tedy musel o syna starat sám. Po ztrátě matky se Taromaru chtěl dostat ven, do okolí, protože tam nikdy nebyl. Ze začátku ho otec nikam nechtěl pustit, ale nakonec to vzdal a vzal ho s sebou. Zažili spolu různá dobrodružství, například jednou Taromaru uviděl zapadající slunce,

a rozběhl se, aby ho vyhrabal. Nevěděl, že se slunce vyhrabat nedá. A tak běžel a běžel, až se ztratil v lese. Naštěstí si otec zmizení syna všiml a šel po jeho malých stopách. Nakonec ho našel ležet u smrku, přituleného k zrzavé veverce, kterou ulovil. Vrátili se domů a k večeři měli veverku, kterou Taromaru ulovil.

Byl začátek jara a Taromaru a jeho táta šli na lov. Zastavili se u řeky, aby se napili, když vtom na ně vyskočil medvěd. Taromaru se polekal a schoval se za stromy a keři, zatím co jeho otec s medvědem bojoval. Když vše ztichlo, Taromaru vylezl ze skrýše. Uviděl svého otce ležet v krvi. Nikdo nedokáže popsat slovy smutek, který cítil Taromaru. Několik dní se toulal u své jeskyně a někdy i u řeky, u níž otce postrádal. Jednou potkal vlčka, který se nejspíš ztratil. Nejdřív se choval nepřátelsky, ale pak si lehl a zakňučel. Po nějaké chvilce se skamarádili a začali spolu žít v Taromarově jeskyni.

Borte Magauin, 12 let

V jednom školním roce

Moje kniha by vyprávěla příběh Viky a Lukase, který se odehrává v jednom školním roce.

Dneska jsem přišla do nové školy. Asi jako všichni nemám ráda školu, ale tohle byla zábava. Poznala jsem jednoho kluka. Ten kluk se jmenuje Lukas. Je o rok starší než já a je docela hezký. Když jsem přišla do mé třídy, učitel mě posadil vedle něj. Měli jsme matiku. Matika mi nejde a Lukas mi s ní pomohl. Díky němu jsem dostala jedničku, stejně jako on. Na obědě jsem seděla také s ním, ale oběd byl hnusný. Po škole jsem s ním šla ven. Lukas je milý a rád pomáhá.

Doma jsem si s ním psala a pomohl mi s domácím úkolem. Psali jsme si až do jedenácti večer. Lukas nakonec při hovoru usnul. Byl tak roztomilý, když spal. Já jsem ten hovor nechala zapnutý. Docela mě bavilo ho pozorovat. Po chvilce jsem usnula i já a nevypnula hovor. Ráno jsme se oba divili, že běžel celou noc, ale nevadilo nám to. Sešli jsme se před školou, oba vysmátí a plní radosti.

První hodinu jsme měli dějepis, já si zapomněla sešit, učitelka se proto trochu naštvla a začala na mě křičet. Křičela, že už jí to nebaví, jak někdo furt něco zapomíná nebo ztrácí. Bylo těžký se nesmát. Neudržela jsem se a smát se začala. No a dostala jsem za to poznámku. Stále nechápu za co, ale asi se hodně naštvla. Lukas se taky trochu smál, ale toho si nevšimla. Jakmile hodina skončila, Lukas za mnou přišel a napodobil učitelku. Působilo to velmi komicky. Došlo mi, že Lukas vždycky dokáže zvednout náladu. Mohl by být komik. Samozřejmě kdyby chtěl. Napsala jsem strejdovi, že jsem dostala poznámku a napsala jsem mu tam i důvod. Strejda mi poslal směřící se smajlíky. Nějak jsem přežila zbytek školy. Bohužel bez Lukase, protože šel k doktorovi.

V sobotu jsem šla s Lukasek na zmrzlinu a do parku. Povídali jsme si a Lukasek napadlo, že bychom mohli jít do kina. Já souhlasila a šli jsme. V kině jsme se koukli na Avatar: The Way of Water. Bylo to boží. Miluju Avatara. Před kinem jsme se rozloučili a šli jsme každý sám domů.

Neděli jsem strávila u sebe v pokoji koukáním na filmy a čtením knížky. Taky jsem si samozřejmě psala s Lukasek. Ten kluk se mi fakt líbí. Přemýšlela jsem, jestli mu to mám říct, nebo, ale dospěla jsem k výsledku, že ne. V pondělí jsme se klasicky sešli před školou. Strávili jsme docela pohodový den ve škole. Nic jsme nepsali, nikoho nezkoušeli. Takže fakt pohodový den. Po škole jsem musela jít na trénink. Takže jsme se rozloučili a já šla na trénink. A těšila se na další dny a měsíce, které mě s Lucasek čekají.

Anna Potrebuješová, 13 let

MOJE KNIHA

Moje kniha by vyprávěla příběh o tom, co zažila obyčejná zelenina. V jednom krámě žilo bylo jedno rajče Eda a jedna cuketa Bob. Byli to nejlepší přátelé, ale jednoho dne přišla do obchodu žena a rajče si koupila. Cuketa si řekla, že rajče zachrání a budou zas spolu. A tak se rozhodla, že neznámou ženu bude pronásledovat. Sledovala ji až k restauraci, do kuchyně, a pak proklouzla kolem ní až do spižírny. Ale žena Edu uložila až na horní policičku. Bob věděl, že se k němu sám nedostane. Proto poprosil další zeleninu a ta mu vyhověla. Mrkve ze sebe udělaly dlouhý žebřík, který vedl až na horní policičku. Bob po něm vylezl a našel Edu. S Edou začali slézat dolů, ale vtom okamžiku někdo vešel do spižírny. Mrkve rychle spadly na zem i s Edou a Bobem. Oba dva se probudili a nevěděli, kde jsou. Když se vzpamatovali, zjistili, že jsou na prkýnku. Kuchař už jenom hledal nože. Oba dva věděli, že jsou ve smrtelném nebezpečí a musí se odtamtud rychle dostat do bezpečí. Rychle se zvedali, ale Eda upadl a začal se kutálet. Zakutálel se až pod stůl. Bob rychle utíkal za svým kamarádem, ale nikde ho neviděl. Za chvíli se ale ozval hlásek, který Bobovi oznamoval, že tam je. Bob se rychle

začal otáčet, až najednou uviděl něco červeného a potlučeného. Byl to Eda! Bob pro něj rychle běžel a pomohl mu vstát. Rychle běželi ke dveřím, ale byly na ně moc těžké. V tom okamžiku si kuchař všiml, že se ztratili. Zanedlouho si jich všiml a šel je sebrat. Bob s Edou měli však štěstí, dveřmi zrovna vešel zákazník a oni proklouzli ven. Zabloudili na nedalekou louku, kde byla spousta kytěk a oběma se tam moc líbilo. Nakonec tam zůstali a tak vše šťastně dopadlo.

Eliška Cozmová, 11 let

Moje kniha

Moje kniha by byla o holce jménem Zoe, které je 18 let a její sen je otevřít si svoje vlastní květinářství nebo kavárnu. Dokončuje střední školu v Americe a začíná si zakládat malou kavárnu na rohu malé uličky, nedaleko od centra. Dneska ráno se probudila a v duchu se jí promítla myšlenka, že dnešek bude výjimečný. V tu chvíli se podívala na starý budík a zjistila, že za půl hodiny musí být ve škole, protože píše důležitý test. Rychle vyhlédla z postele a pospíchala do koupelny se převléct. Naštěstí bydlela jen pár kroků od školy. Když doběhla do školy, usadila se do lavice a čekala na hodinu, když v tom vidí, jak do třídy vchází nový žák společně s učitelkou. Učitelka poprosila nového žáka aby se představil. Jmenoval se Rafe, bylo mu 19 let a od 16 let hrál fotbal. Zoe od prvního okamžiku, kdy ho spatřila, věděla, že se jí líbí. Rafe se posadil do lavice u dveří, přesně před Zoe a začala hodina. Učitelka rozdala každému papír a začal test, po asi 25 minutách se začalo vybírat. Zoe samozřejmě měla za jedna. Po škole šla směrem do budoucí kavárny. Poprvé dostala od majitele vlastní klíče a pomalu začala vymalovávat a připravovat kavárnu k otevření. Otevřela si svůj notebook a začala nakupovat. Přidávala do košíku všechny potřebné věci, které taková kavárna musí mít, nakonec se věnovala své nejoblíbenější části, dekoracím. Když měla hotovo a mohla vše objednat, podívala se na bankovní účet a zjistila, že utratila přes 689 dolarů. Do toho uslyšela, jak někdo ťukal na průsvitné dveře zavřené kavárny. Nebyl to nikdo jiný, než pan pošták, který ji nesl obálku. Když ji rozbalila, zjistila, že jí máma posílá dopis a když se podívala dovnitř, objevila v ní ještě něco. Strčila ruku do obálky a vytáhla stírací los. Pousmála se a začala ho pomalu stírat. Po chvíli zjistila, že má dvakrát stejné číslo s částkou 2 000 000, zbývalo jedno číslo, pomalu stírala, když v tom vidí 2 000 000 po třetí! Asi třikrát to zkontrolovala, jestli je to pravda a asi ještě čtvrt hodiny koukala na malý los, který ležel na stole. Když se vrátila do reálného života, vůbec nevěděla, co bude dělat. Zvedla se, zamkla dveře a šla domů. Lehla si na postel, otevřela si svůj notebook a začala koukat na nové oblečení. Proč ne, že jo, měla 2 000 000, mohla si dopřát všechno... Když v tom slyší, jak ji někdo hází kamínky do okna. Šla se podívat a uviděla Rafeje, jak stojí pod jejím oknem. Rychle se oblékla a sešla pomalu dolů, aby zjistila, co se děje. Rafe držel v ruce kytku. Bylo jí to divné, když se znali teprve jeden den. Chtěla vědět, co tam dělá takhle pozdě večer a on ji odpověděl, že zjistil, že má Zoe dneska svátek. A že ve škole ji popřát nestihl, protože jak skončila hodina, utíkala pryč. Kluků se pak zeptal, kde bydlí a teď je tady. Objali se a Zoe dostala od Rafe růžovou růži, kterou z květin nejvíc miluje. Bylo jí to divné, protože o tom nikdo nevěděl. Další den měla dlouho školu a celou dobu jen koukala na Rafe. A nebudeme si nic říkat, ale Rafe moc dobře věděl, že na něj Zoe kouká. Při hodině matematiky se k Zoe dostal malý papírek, kde bylo napsáno, jestli nechce jít odpoledne Zoe ven. Na konci textu bylo R jako Rafe, byl tam i čas a místo, takže Zoe neváhala a po škole spěchala domů. Kdyby jste to viděli, Zoe strávila asi hodinu ve sprše a pak asi hodinu a půl před zrcadlem. Stihla vyhrabat celý šatník, protože nevěděla, co si vzít na sebe. Po dvou hodinách byla konečně hotova. Podívala se na hodinky a viděla, že už jí zbývá jen 20 minut. Vyběhla ven a utíkala na místo srazu. Když tam doběhla, Rafe už tam čekal. Šli spolu do restaurace na sushi, celou dobu si povídali a smáli se. Potom, co dovečeřeli, vydali se společně domů. Před restaurací zjistili, že prší. Začali běhat v dešti, pak zastavili uprostřed náměstí a začali se smát, přitom kapky padaly na jejich vlasy. Byli celí promáčení, když v tom se na ni Rafe podíval, dotkl se její tváře a dal ji pusku na čelo. Zoe ho objala, chytli se za ruku a společně se vydali domů. Rafe ji doprovodil a před jejím vchodem jí dal svoje číslo, aby mu mohla napsat. Zoe vyběhla schody a skočila do postele. Cítila jen takový příjemný pocit, byla šťastná. Potom si vzala telefon, zadala Rafovo číslo a napsala mu. Asi do dvou minut dostala odpověď. Celou noc si psali, psali si úplně o všem, co je napadlo. Další den ve škole se Rafe na ni každou hodinu otáčel a usmíval se. Při poslední hodině si Zoe uvědomila, že ji přivezou nové věci do kavárny. Když tam dorazila, dodavatel už čekal před obchodem. Zoe přiložila kartu a zaplatila, potom natahala všechny věci do obchodu a začala vybalovat. Když byla hotova, už jen připravila věci jako jsou káva, ubrousky na stůl, cukr, hrnečky a tak a pak přišel moment, na který celou dobu čekala. Otočila cedulku a bylo otevřeno. A teď už jenom

čekala na prvního zákazníka. V tom slyší zvoneček a nebyl to nikdo jiný, než Rafe. Zoe se pousmála a šla mu udělat kávu. Rafe se posadil a Zoe mu přinesla kávu. Po tom co ji dopil, vydal se směrem k pokladně, zaplatit. Zoe ale trvala na tom, že to má nechat, že to vezmu na sebe. Rafe se pousmál a poděkoval a od té doby si Zoe žije svůj skvělý život a jestli mezi ní a Rafe je ještě něco víc, to zatím nevím.

Michaela Svobodová, 12 let

Moje kniha

Moje kniha by byla o holce jménem Uzuki, odehrávala by se v Japonsku, ve městě Sakai.

Uzuki chodila na školu Daiwa Academy a seznámila se tam s novým klukem jménem Kenji. Zeptala se ho, jak se jmenuje a odkud pochází, a dozvěděla se, že je ze Severní Koreji. Po vyučování šli do parku a povídali si. V parku se pak scházeli vždy do školy, byl to klidný park. Osmého března, 14:22 2002 seděli na lavičce v parku, když v tom uslyšeli výstřel a Kenji padl mrtvý k zemi. Uzuki zavolala záchranku i policii, která ji vyslechla. Uběhl rok, ale policie vraha nenašla. Uzuki se chtěla pomstít, proto začala pátrat sama. Na pomoc si vzala svou nejlepší kamarádku Katsumi. Začaly pátrat, ale nic nevypátraly. Po čase to vzdaly a řekly si, že to nemá cenu.

Uběhlo 10 let od toho případu, během těch let si našla mnoho přátel a založili si gang jménem Torikaeshinotsukanai Mirai. Tento jejich gang soupeřil s jiným gangem, jménem Karera Kara No Hankyo, soupeřili o místo v opuštěném klubu.

8. března, když se Uzuki vracela z práce, napadl ji jeden z gangu. Zaútočil na ní a pobodal jí. Uzuki se probudila ve škole, seděla v lavici a učitelka vysvětlovala látku. Byla zmatená, pamatovala si, že naposled viděla, že jí chlap pobodal a najednou je tady a sedí vedle Kenjiho. Ale Kenji je přeci mrtvý? Proč je ve škole, vždyť už 8 let nechodí do školy? Zeptala se Kenjiho, kolikátého je a kolik je hodin. Koukal na ní divně a po chvíli odpověděl, že je 3. března, 11:00. Zeptala se ještě na rok a Kenji ji nechápavě odpověděl, že přeci 2002 a chtěl vědět, jestli se něco stalo a jestli je v pořádku. Uzuki bylo jasné, že teď může zachránit Kenjiho. Jediné, co musela udělat, bylo, aby se 8. března vůbec neobjevili v parku. Mezitím co vymýšlela, jak říct Kenjimu, že nesmí jít do parku, objevila kluka, který se stal v budoucnu šéfem Karera Kara No Hankyo. Předtím se s ním nepotkala, až v budoucnu, když se začali rvát o klub. Když ho teď potkala, byl vyhublý, jediné, podle čeho ho poznala, byla jizva na levém oku a tetování řvoucího tygra na krku. Moc si s ním nepovídala, ani ho nevnímala, ale všimla si, že v ruce držel obálku s nápisem anata wa nani o surubeki ka shitte imasu (víš co máš dělat). Vzpomněla si, že tento nápis je napsaný vedle školy na dveřích, které vedou do skladu. Hned po škole se tam šla podívat, ale nenašla nic, co by ji cokoliv ujasnilo. Uběhly tři dny a stále neměla žádnou stopu. Toulala se po městě, pak dostala hlad a zašla do místní restaurace na sushi. U stolu seděl jeden budoucí kamarád a člen gangu jménem Mikey. Už se dlouho neviděli, Mikey totiž odešel na vysokou školu do jiného města. Znali se ze základní školy. Byl vždycky největší průšvihář, ale vlastně byl docela v pohodě, když se s ním bavila. Sedla si k němu a zeptala se, co tady dělá. Dozvěděla se, že dělá na podruhé řidičák, že minule ho málem měl, ale pak naboural dva sloupy, tak to nevyšlo. Popřála mu, ať to příště vyjde a rozloučili se. Uzuki rychle dojedla a pospíchala za Kenjím. Když se setkali, chtěla vědět, co bude dělat za dva dny. Kenji se divil, že přeci půjdou do parku jako vždycky a tak mu Uzuki navrhla, že by to mohli protentokrát vynechat a radši se jít projít do lesa, místo věčného sezení na lavičce. Kenji souhlasil a tak za dva dny se šli opravdu projít do lesa, a vše dopadlo dobře, Kenji v době, kdy už byl původně mrtvý, stále žil. Když se vraceli z lesa, uviděli Mikeyho, který právě přecházel přes přechod. Vtom se přiřítlo černé auto a Mikeyho srazilo. Byl na místě mrtvý.

Milena Křížová, 12 let

Moje kniha

Kdybych měla napsat vlastní knihu, byla by o partě šesti mladých dospělých, kteří bydlí všichni spolu v jednom domě. Tři holky, Anastasia, Eva a Justina a tři kluci, Petr, Adam a Vojta. Petr a Eva by tvořili pár, ale Petr by Evě moc nedůvěřoval. Myslel by si, že ho Eva podvádí s Adamem. Jednoho dne by se proto rozhodl, že Adama zastřelí. Svěřil by se s tím Anastasii a Justině, které by to prozradily Evě. Ta by se pokusila Petra zastavit. Jenže když by kvůli tomu přišla domů dřív, Petr by ji v domnění, že přišel Adam, zastřelil. Ve strachu a zmatku by zapomněl mrtvolu odklidit. Cestou z práce by mrtvolu objevil Vojta. Po tom, co by se to dozvěděla policie, by začalo pátrání po vrahovi. Netrvalo by dlouho a přišlo by se na to, že vrahem byl Petr. To celé by způsobilo, že by Adam podlehl drogám a alkoholu. Dostal by se do bláznince. Zbytek party by se rozdělil a nic by již nebylo, jako dříve.

Anna Karasová, 12 let

Monstra Blackwood mountain

Má kniha by vyprávěla příběhy bájných monster.

Jen pár mužů se odvážilo lovit Blazemouth.

Dbejte těchto slov, nebo to bude vaše smrt.

Blazemouth vyrůstá z KANIBALISMU! Když je člověk zoufalý a mnoho dní nic nejedl, posedne ho duch Blazemouth. I ten nejsilnější muž je na to slabý. Bez výčitek svědomí zabije – často i spoléčníky, kteří cestovali s ním. Bude jíst maso syrové z mrtvol. Před mnoha lety jsem to viděl, touhu po mase, kterou nelze nasytit. A pak začíná změna. Oči se mění jako první a stanou se mléčnými a bílými. Pak se zuby prodlouží, jako tesáky. Tvor roste a kůže začne být napnutá přes kosti.

Oči Blazemoutha se změní. Stávají se ostřejšími a matnějšími. Blazemouth vidí pohyb. Je to lovec, jako jestřáb. Pokud zůstanete zcela v klidu, pak vás neuvidí. Jejich kůže a maso jsou tvrdé jako brnění. Zdá se, že necítí žádnou bolest. Nemohou být řezáni ani bodnuti. Kulky jim neprorazí kůži, i když brokovnice je udrží na uzdě. Protože je Blazemouth zmutovaný z člověka, ví, jak nás lovit. Dokáže dokonale napodobit svou kořist. Musíte zůstat ostrý a disciplinovaný. Zabil jsem jich už šest. Nože ani střely jim neublíží. Použijte plamenomet. Je to nejlepší zbraň. Oheň je obklopuje, spálí jim kůži a oslabí je. Ale zkuste je nezabíjet! Zabití Blazemoutha by mělo být poslední možností. Smrt vypustí ducha Blazemoutha do vzduchu. Obdržel jsem je. Chytil jsem je do klecí pomocí pastí. Pasti byly nastraženy lidskými končetinami těch, kteří pro ně neměli další využití. Jednoho po druhém jsem je chytil.

Mohou existovat obrany. Šamani psali o rituálech. Našel jsem na hoře domorodé artefakty a zkopíroval je. Totemy. Trsy bylin a peří. Zkopíroval jsem jejich návrhy. Mám je otestované. Venku na hoře pracují. Udrží Blazemouthy na uzdě. Ne úplně, ale dost. Ale uvnitř budov nefungují. Legendy říkají, že Blazemouth vyrostl z kousnutí jiného.

Kousnutí je ale neškodné, jsem pokousán, ale nezměnil jsem se. Jediný způsob je jíst maso druhého. Jinak to nejde.

Elen Raunerová, 13 let

Moje kniha

Moje perfektní kniha by měla být o pocitech a myšlenkách, které nepotkávají každého člověka. Měla by popisovat velice drastickým způsobem různé nehody a nemoci, jako je například psychická nemoc, nebo nějaké trauma. Měla by být na čtení celkem znepokojující.

Kniha by měla dobrý příběh, který by bylo ale trochu těžké rozluštit. Kniha by měla vysvětlovat pocity hlavní postavy, měla by pomoci lidem ji porozumět a o tom, jak je psychické zdraví důležité. Hlavní postava by měl být muž v dospívajícím věku. Trpěl by, jak je již zmíněno, například s nějakými problémy, které by mu dost protěžovali. Také by se zaplétal s nesprávnými lidmi a padal by do nesprávných situací. Určitě by jsem se v té knize ráda viděla a připadala si, jako že v tom příběhu sama jsem. Nepřála bych si, aby kniha měla šťastný konec. Myslím, že by to zkazilo samotný příběh. Chlapec by se zapletl do vážné a složité situace a už by to nezvládl. Taková kniha by byla za mě perfektní.

Ema Ertlová, 13 let

Humanity survival guide

(kniha 1.: oheň proti ohni)

Můj příběh se bude odehrávat okolo války mezi přežívajícími lidmi a lidmi nakaženými virem, kvůli kterému přišli o všechn svůj rozum. Bude se hlavně zaměřovat na boje s naším hlavním týmem. Jde o dobrodružství, souboje, náhled do postav spolu s mnoha vtipnými momenty.

Před 7 lety lidstvo postihla pohroma. Neznámý virus začal postihovat lidi. Hrál si jak s jejich tělem, tak s jejich myšlením. Infikovaní lidé se velkou rychlostí začali měnit v ohydné příšery dychtivé po lidské krvi a masu. Lidé v tomto stavu útočili na všechny, v takovém stavu nedokázali poznat ani nejbližší rodinu. Byli divocí a stále hladoví, nevědělo se, jestli budou mít někdy dost. Virus jim také poskytl schopnosti, o jakých se člověku může jen zdát. Nenaženi prohráli jak bitvu, tak válku a byli nuceni se stáhnout. Nejchytřejší lidé té doby, co ještě zbyli, našli způsob, jak ochránit přeživší. Postavili v různých částech světa celkem 7 kupolí, které měly na mutanty zvláštní účinky. Avšak začali se po letech v kupolích přelidňovat, museli se rozšířit a jejich speciální obranné jednotky získávali údaje o dalších živých mimo tyto kopule.

Lidé se museli posunout, ale nebylo to jen tak. Při každém útoku či napadení těch zrůd, byl zázrak, pokud se kdokoliv vrátil živ. Vědci začali hledat řešení, jak monstra přemoci s méně ztrátami na životech, ale to by je museli studovat zblízka.

Tak i přes velké oběti se podařilo získat aspoň pár nakažených a po mnoha pokusech našli způsob, jak obrátit účinky viru. Nyní vyléčení měli pořad zdeformované tělo, ale méně a své schopnosti také trochu omezené, dokonce mysleli jako lidé. Po delší době se dokonce stali součástí kopulí. Museli však vždy nosit speciální zařízení na jejich krku, co jim po časových intervalech vstříklo protilátku do těla.

Lidé však byli pořád na pokraji vymření a museli jednat rychle, i ti nejlepší vojáci s nejtlustším brněním padali během vteřin a lidé začali chřadnout víc a víc. Zoufalí přišli s posledním plánem. Postavit týmy vyléčených proti příšerám, aby vyrovnali síly, jak nejlépe mohli. Tento plán se zdál účinný. Noví vyléčení a vojáci přibývali denně a lidstvo mělo opět nějakou naději. Tato zatím neexistující kniha by se zaměřovala na jednotlivé dobrodružství, hlavně našeho hlavního týmu nazývaným Golden Athena 001, ale i ostatních postav a jejich pohledu na celou situaci.

Společně by se snažili dennodenně dostat lidstvo zpět na své místo a hlavně zajistit přežití těch, kterých si cení v životě nejvíce. Protože i s tím nejmenším kouskem naděje se přece jen žije snadněji.

Gabriela Slováčková, 14 let

Papoušek

Kdybych napsala knihu, byla by o Papouškovi, který by se jmenoval Pepa. Narodil se v chovné stanici, kde se setkával s různými zvířaty. Zvířata se ho snažila jakýmkoliv způsobem ponížit a ztrapnit, dělala mu různé špatnosti a dalo by se říct, že ho vlastně šikanovala. Jenže po nějakém čase je to přestalo bavit a tak mu začala dávat různé úkoly. Různě mu vyhrožovala, protože mu dávala různé těžké a složité úkoly, do kterých se mu vůbec nechtělo, takže ho musela vždycky nějak „motivovat“, třeba jako: vyškubu ti peří, stanou se ti hnusné věci atd. Nastal den, kdy dostal za úkol utéct z chovné stanice a přinést něco k jídlu. Ale stala se věc, kterou by nikdo nečekal. Zamíloval se totiž do Amalie, nejhezčí papouščí slečny v chovné stanici. Jenomže nevěděl, že byla součástí gangu. Ten gang byl však tajný, takže o něm skoro nikdo nevěděl. Pepa to také nevěděl, a tak když mu dali ten úkol, vydal se jednou za tiché a temné noci na lov, podle příkazu. Šel a šel, až uviděl malou myšku a snažil se ji chytit. Najednou však narazil do nějaké věci a když se vzpomatoval, rozhlédl se a nikdo tam nebyl. A pak bum, najednou se probudil a nad sebou uviděl sedm různých zvířat a jedno z nich byla právě Amalie. Začali se ho vyptávat, co tady dělá, ale Pepa měl oči jen pro Amalii. Dívali se na sebe a bum, bylo to tam, zamilovali se do sebe, oba dva v tom byli až po uši. A pak byla svolána porada do vedlejší místnosti. Po čase přišli zástupci a oznámili mu, že ho nikam už nepustí a odtud je součástí gangu. Chvilku to trvalo, ale po nějakém tom pátku se Pepovi a Amalii narodili malý Pepan, Amy a Annie a pokud jste si to přečetli až sem, tak mužů říct, že žijí doted šťastně.

Aneta Benešová, 12 let

Jak bych navrhla knihu já

Moje kniha by se odehrávala ve fantasy světě s divnými a zajímavými tvory, kteří se snaží chytit hlavního pachatele Ventiho, jenž má větrné schopnosti, které jsou silné a nejdou snadno zastavit, ale jednoho dne se něco stalo... Bylo nebylo jedno nádherné království, které bylo pod ochranou boha Anema. Město bylo slavné, především, díky jídlu, které dodávalo lidem sílu. Ale jednoho krásného slunečného dne přiletěl do království podivný tvor, který narušoval klid a mír. Lidé začali na sebe křičet, mlátit se a házet po sobě jídlo a boty. Tu katastrofu zasáhlo i království, kde žili král s královnou a jejich nádherné děti. Časem se ale děti začaly pošťuchovat a rodiče se kvůli tomu začali hádat. Jenom jednoho to nezasáhlo, a to byl Venti, který měl za úkol všechny zachránit, ale měl na to jenom 7 dní, než se stane něco, nad čím radši ani nebudeme uvažovat.

1.Den

Venti byl docela ve stresu, protože věděl, že má málo času. Sice nevěděl přímo kolik, ale věděl, že to nebude dobrý, a proto začal shromažďovat informace o té stvůře. Nikdo s ním nemluvil, všichni byli na sebe zlí, takže musel bádát sám, což není lehké, když ani pomalu nevíte, co za tím stojí. A tak šel po stopách té stvůry, ale ta stvůra byla zcela neviditelná. Našel její chlup, takže usoudil, že by to mohlo být nějaké neobyčejně přerostlé zvíře, ale nevěděl, jaké. Musel do města, zjistit, zda je královská rodina v pořádku a vylézt na vrchol hradu, aby viděl, zda je ta stvůra v dohledu. Nebyla. Bude oříšek ji najít. A tak šel dál a potkal nějakou zajímavě svítivě zářivou bytost, která se vzdalovala. Venti se okamžitě sebral a běžel za ní, protože si myslel, že by mu ta bytost mohla pomoci. K té bytosti se přibližoval do té doby, dokud u ní nebyl a ta bytost vypadala jako malá víla, která nemá ponětí, co se děje, ale jediné, co řekla bylo, že by se Venti měl okamžitě

schovat, protože se stane něco, co se v dějinách ještě nikdy nestalo. Venti jí na to řekl, že nemůže, protože musí zachránit svou zem, a že je jediný, kdo to může napravit. V tu chvíli malá zářivá víla zmizela. Venti nevěděl, co má dělat, ale věděl, že má jen jediný úkol a to chránit. Už byla noc, tak si řekl, že zítra je taky den a že snad na něco přijde. Rozdělal si táborák a přespal v lese, kdyby se objevila znovu ta víla.

2. Den

Venti se vzbudil při východu slunce s dobrou náladou a v tu chvíli ho napadlo, zda by ta stvůra nemohla být v jeskyni, která je na hoře Liyue, jenž je nejvyšší hora tady široko daleko. Je to poněkud dlouhá a nebezpečná cesta, která nejde dobře přejít, ale to není nic, co by Venti nezvládl, a tak se vydal na cestu. Šel mokřady i vyprahlou pouští. Pustinou i pralesem. Nocí...

3. Den

... i dnem. Venti už byl cestou tak znaven, že si musel aspoň den odpočinout. Moc dobře věděl, že na to nemá čas, ale řekl si, že pokud chce zachránit svět, tak musí být odpočatý. Sedl si ke kmeni stromu a opřel se. V tom mu zakručelo v břiše. Bylo by dobré si něco ulovit. Bohužel, ulovil toho jen pár a lov ho vyčerpal ještě víc. Po jídle usnul tvrdým spánkem.

5. Den

Pátý den se Venti probudil a zhrozil se nad tím, že spal dva dny. Rychle se postavil na nohy, až se mu zamotala hlava. Vydal se na cestu.

6. Den

Šestý den Venti konečně dorazil k hoře Liyue. Vyšplhal se na vrchol, kde je ohromná jeskyně. Z té jeskyně se ozývaly děsivé zvuky, které zněly jako chrápání. To Ventiho utvrdilo v jeho přesvědčení, že ten tvor skutečně existuje. Když toho tvora spatřil, zjistil, že to je drak a chlup, který nalezl, byl z jeho ocasu. Venti ho chtěl zabít ve spánku, jenže nedopatřením šlápl na větvičku, která s křupnutím hlasitě praskla. Drak se probudil. Když spatřil Ventiho, rozzuřil se a snažil se ho zabít. Venti se ho pokoušel přepat. Zkusil použít i svou moc, ale byla tak silná a neovladatelná, že se nakonec proti němu vzbouřila a jeho vlastní síla zničila Ventiho i draka...

7. Den

Na světě zavládl opět mír a klid. Jako tomu bylo dříve.

Hedvika Chalupová, 13 let

Ve Hře o Život

Hrdiny mé knihy by byli Mike, Bili, Lucas, John, Alex a Stase.

Odehrával by se v ní tento příběh:

Mike vyrobil hru, která se může hrát buď na počítači, nebo se do ní dá přenést. A protože to s tím přesunem je úplná novinka, tak ji hned chtěli vyzkoušet. Přesunuli se všichni až na Mike, který měl kontrolovat hru. Bohužel se vše pokazilo tím, že Luky na teleport do hry omylem vylil vodu, do hry se ještě dostali, ale bohužel se nemohli dostat zpátky. Jediný možný východ bylo to, že tu hru dohrají a tím dokážou znovu zprovoznit teleport, který je dostane ven ze hry. Během hry ale budou muset překonat nebezpečné překážky. Navíc, když ve hře umřou, tak už se vrátit nemůžou, kvůli poškozenému teleportu. Na jejich dlouhé cestě je bude čekat spousta nebezpečí, která nakonec přežijou, hru dokončí a dostanou se ven.

Jakub Laštůvka, 13 let

Pustina Pivovaru

Kniha se bude odehrávat v roce 2053 v Karlových Varech. Lidstvo je v troskách a lidé bydlí v opuštěných budovách. A jedna taková je zrovna Fort. Dřív se jmenoval Pivovar a žije zde zhruba 40 lidí. Hlavní postava je Scraf, jehož otec je náčelníkem. Fort podléhá různým problémům. Není tam už bezpečno, protože pár lidí slyšelo z lesa zvuky, podobné těm lidským. Po pár dnech zjistili, že je v lese nová komunita. Jenže to byli kanibalové, kteří se dozvěděli o Fortu a snažili se ho dobýt. Za pár dní se celý tábor proměnil v ozbrojenou základnu plnou barikád. Všichni budou bojovat o život a o přežití tábora. Nakonec se však karta obrátí a účastníci pivovaru útočí na tábor v lese. Zároveň má Scraf svoje vlastní problémy. Nemotorní kamarádi, kteří zdánlivě ve Fortu nemají co dělat. Například dělá s kamarádem rampu, která se rozbije po dvou dnech. Scraf čtenáře učí spoustu věcí, které jsou pro vás, jako lidi žijící v moderní době, samozřejmostí. Zjišťuje, co jsou to toastery a mobily. Žasne nad raketami a hlavně zjišťuje, co se to vlastně stalo s lidstvem.

Jan Psohlavec, 14 let

Smrt a můj pohled na ni

Když bych chtěl napsat knihu, byla by asi o tomhle: Smrt je obecně známá jako konec lidského života. Pojďte si to se mnou rozebrat. Já se ostatně bojím smrti a myslím, že mezi lidmi, co toto čtou, se najde někdo, kdo můj strach ze smrti sdílí. Nuže, jak už jsem říkal, pojďme si to se mnou rozebrat. Největší útěchu nabízí většinou náboženství. Je spousta náboženství, budu zde nábožensky neutrální. Křesťanství říká, že duše po smrti lidské schránky jde do dvou rozličných míst. „Ráj a peklo“, nebudu vám zde vysvětlovat, co co znamená, ale s křesťany se shodne spousta jiných náboženství. Například Islám a jiné typy náboženství říkají, že se člověk narodí do jiného těla, říká se tomu reinkarnace, ve kterou věří například Hinduismus. Nebudu zde uvádět všechna náboženství, ale nechci jejich neuvedením někoho urazit, jak jsem říkal, jsem nábožensky neutrální. Tímto bych shrnul náboženství a přesunul se k řeckým filozofům, například Epikuros říkal, že by se člověk neměl zabírat smrtí a měl vychutnávat okamžiky života, na což navazuje jedno staré čínské přísloví, „Včerejšek je minulost, zítřek je budoucnost, ale dnešek je přítomnost“, z čehož vyplývá, že přítomnost můžeme nějak ovlivnit. Smrt je také vnímána jako konec, ale v tarotu, což jsou „věstecké karty“, je vnímána jako konec a nový začátek. Takže nikdo neví, co je po smrti, ale podle mě je to lhostejné. Smrt je věc tak přirozená, jako že lidé jedí a spí, takže já vlastně nevidím důvod, proč se smrti bát, protože nevíte, kdy umřete. A tak je lepší si užívat každý okamžik, co žijete, protože to, že naše planeta existuje, je pouze náhoda a tím vlastně navazuji na českého autora Jana Wericha a jeho píseň „Život je jen náhoda“, takže ať jste mladí nebo staří, radím vám jedno. Nemějte strach ze smrti, protože je to věc tak přirozená, jako že se narodíte.

A teď pár vtipných úmrtí:

Sigurd mocný: Zemřel na pokousání useknutou hlavou.

Hans Staininger: Zemřel, když zakopl o vlastní plnovous.

Jean-Baptiste de Lully: Zemřel potom, co si propíchl nohu taktovkou.

Karel Jan Böhm, 13 let

Bezdomovec Jarda

Kdybych já psal knihu, byla by o bezdomovci, stvoření, kterému se vyhýbáte s úzkostí ve tváři, nebo se na něj nedíváte vůbec. Je to zdánlivě celkem jednoduché stvoření, ten bezdomovec. Každý z nich o něco přišel a dle mě je neslušné se jich na to vyptávat. Takže moje kniha by byla o bezdomovci jménem Jarda. Jarda si vždycky dokáže někde najít nějaké jídlo. Ale ne, že by byl lakomý, to ne, on své jídlo, tedy část, donese bezdomému bezdomovci Zrzkovi, který se kvůli svému handicapu nedokáže sám obsloužit. Zrzek bydlí na Pivovaru, je to totiž jediné místo, kde ho neotravuje okolní život, má tam jen své přátele. Mezi nimi i Jardu, velkého snílka, který si vždy šetří část peněz na kino. Pomáhá mu rodina Doležalových, kteří ho u nich občas nechají vykoupat a dají mu zbytky jídla, ať už od snídaně, večeře nebo oběda. Občas Jardovi peníze zbydou a on si za ně může něco koupit. Jarda bydlí u kolonády, protože je to tam plné lidí, kteří vždy něco bezdomovci hodí. Jardovi nevadí, když si ho lidé vyfotí a odejdou. Jardův životní příběh je velmi smutný. Jarda byl kdysi celkem bohatý, ale jednoho dne se to zvrtilo, srazil svým autem muže, který se pohyboval v černém oblečení na neosvětlené ulici. Muž ho za to zažaloval a připravil o všechny jeho peníze. Jarda se to pokoušel vyřešit půjčkami, ale ještě více se zadlužil. A tak za ním jednoho dne přišel exekutor, a ani jeho přátelé mu už nepomohli. A tak je Jarda na ulici už celých osm let, za tu dobu si dokázal najít nové přátele, třeba právě Zrzka, který o nohy přišel kvůli autonehodě. Byl skřípnut mezi dvě auta, už tenkrát byl bezdomovec. Jarda neví, co se Zrzkovi stalo a proč je na ulici, ale spíš se ho na to nechce ptát. No jak už jsem řekl, je to pro bezdomovce velmi citlivé téma. Jarda většinu času nežebrá, rád totiž chodí na výlety po lesích, jeho koníčkem je sbírat listy všech druhů stromů, už má lípu, javor, habr, dub, jinan, jabloň, hrušeň, třešň, jílovec, ořech, břízu, jasan, lísku, jilm, vrbu, platan a osiku. Jarda si svůj život neobyčejně užívá a je na jednu stranu rád, že se mu to všechno stalo, protože teď například zná město lépe, než ostatní. Rád říká, že je lepší si život užívat takový jaký je, než strávit týdny pláčem nad tím, jaký není.

Jan Rolník, 13 let

Za zdmi divadla.

Kdybych si mohla vybrat knihu, kterou bych si chtěla přečíst, byla to kniha Můj život. Chtěla bych si tedy přečíst knihu, která by se podobala mému životu. Byla by plná nečekaných zvratů, kouzelných okamžiků, někdy až trochu fantasy. Plná legrace, kdy se budete smíchy za břicho popadat, ale někdy i smutku, kdy budete jen brečet a dva dny nebudete schopni číst dál. Občas dobrodružná a nepředvídatelná, tak jak to v životě bývá. Ale hlavně by byla o přátelství a především o první a té nejkouzelnější lásce. Hlavní místo, kde by se děj odehrával, by bylo divadlo a vším s ním spojeném. Od zkoušek až po samotné vystupování. Většinu času by postavy byly na kroužku herectví a autorské tvorby, kde by právě zkoušely divadelní texty a vymýšlely i vlastní scénáře a povídky, které by potom posílaly do různých soutěží. Ovšemže by se děj odehrával i na chodbách umělecké školy, kam by postavy chodili. Ale ty největší a nejhlavnější zápletky by se děly právě v zákulisí divadla. Chtěla bych, aby čtenář nahlédl do míst, kam se za normálních okolností nemá možnost dostat. Aby viděli ten shon a stres před vystoupením. Někdo si zapomene vypnout port, někdo ho rozbije. Někdo by na jevišti zapomněl text a nemohl si vzpomenout a někdo by se prostě zapomněl a na jeviště by nepřišel včas. Divadlo je magické místo, a tak se tam dějí ty nejabysurdnější věci.

Mělo by to mít takový kouzelný nádech, až lehce fantasy. To vše by měla moje kniha zahrnovat a k tomu všemu by se za oponou divadla začala rozvíjet překrásná romantická linka. Protiklady se přitahují, a tak by jeden z hlavních hrdinů byl introvert a ten druhý extrovert, a vlastně celkově by byli dost odlišní. Spřízněni osudem, kdy by se hlavní hrdinové snažili lásku vyhnout, ale jako by si vždy našla cestu. A od nenávisť k lásce, kdy se hlavní hrdinové k smrti nenávidí, do chvíle, než spolu budou muset hrát jednu lehce romantickou scénu. Oba by s tím hodně bojovali, jenže, jak známe, protiklady se přitahují a čím častěji spolu chodí na zkoušky a tráví spolu společný čas, tím více si k sobě budou hledat cestu. Nejdříve se tomu budou bránit, jenže lásce nelze poručit, a tak se sobě otevřou a jejich první polibek se uskuteční právě za zdmi divadla. Od té chvíle by nic nebylo jako dřív. Nejdříve by se snažili svou lásku tajit, což se nakonec moc nepodaří. Všichni by na ně začali koukat skrz prsty. Oba se musí před okolním světem skrývat, což ale posiluje jejich vztah. Postupně oba zjišťují, že bez sebe nemohou žít a každý den bez toho druhého je jako sto let samoty. Postupně to ale začíná vypadat, jakoby se je osud zase snažil rozdělit, jako by litoval toho, že je dal vůbec dohromady a chtěl to napravit. To ale hlavní hrdinové nemohou dopustit. Nemohou dovolit, aby jeden o druhého přišli, neboť to by nepřežili. Ale už jednou vzdorovali osudu a nakonec je přeci jen obelstil a vyhrál, co když se mu to teď podaří znova? Moje vysněná kniha by měla být emocionální jízda! Stejně, jako sám život.

Nela Gábrišová, 16 let

Vzdělaný Johnson

Kdybych si měl napsat vlastní knihu, napsal bych nejspíš nějakou ze svých bizarních historek. Asi tu mojí oblíbenou, o tomto podivínovi:

„Haló pane, vypadl vám lístek!“ křiklavý hlas slečny se rozlehl po knihovně. „To jste nemusela, nebylo to zas tak důležitý“, odpověděl jsem. Usmála se, a zase zmizela v řadách nekonečně dlouhých regálů. Otevřel jsem brašnu a strčil lístek do jedné z menších kapes, zavřel brašnu a zkontroloval čas. Za čtyři minuty čtvrt na dvě, to je tak akorát. Sešel jsem tři patra toho velkého komplexu plného knih. Kráčel jsem skrz halu k pultu. „Tak co, našel jste něco?“ ptá se mě paní u pultu a nasadila si brýle na nos o něco níže. „Ale, jen další díl toho, co jsem četl minule. Je to sice brak, ale musím vědět jak to dopadne s tím panem Koričánkem.“ „Máte pravdu, je to nuda. Ale u nás doma to taky pořád leží, něco na tom bude. Prosím“, podala mi zpátky kartičku. „Tak nashledanou.“ „Naschle.“ Otočil jsem se a mířil ke dveřím, když tu mi někdo Źuká na rameno. „Prosím vás, neměl byste?“ „Deset korun vám dám.“ Odpověděl jsem rychle, poněvadž už opravdu nemám moc času. „Díky, budu se za vás modlit“, poděkoval mi ten stařec. V téhle městské čtvrti se pohybují někdy opravdu zvláštní lidé. Odcházím rychlým krokem ke dveřím. „A následujte čistotu Ježíše Krista!“ Rozrážím dveře a rozhlížím se, běžím dolů po schodech do podchodu. Jen tak tak jsem stihl naskočit do zavírajícího se metra. Dveře se za mnou zavřely a vlak se rozjel. Příští zastávka, Karlovo Náměstí. „Johnsone!, Johnsone!“ Otočím hlavu, vedle mě sedí starý otrhaný bezdomovec v černé adidas kšiltovce a ve žluté mikině s číslem 27.

„Johnsone!“ opakuje starým, chraplavým hlasem. „Johnsone!“ Ukazuju na sebe a šeptám: „To,...jako já?“ „Jo ty, Johnsone, prosím tě.“ „Deset korun vám můžu...“ „Nechci tvý prachy Johnsone, zase bych je prochlastal jako minule, však já se znám.“ Nechápavě na něj koukám s desetikorunou v hrsti. „Neměl bys prosím tě pro mě jedno cigáro?“ Slušně jsem odpověděl, že se nejmenuji Johnson a že nekouřím, nemohu mu tedy nijak pomoci. „To nevadí, Johnsone.“ Změřil si mě pohledem a všiml si knihy, kterou jsem držel v levé ruce, protože jsem ji ještě nestačil schovat do kožené brašny. „Aha! Tak Johnson rád čte knihy! Taky jsem hodně četl, ale pak mě to přestalo bavit. Ale zrovna jsem se náhodou dostal k nějaký knížce, našel jsem ji na zemi u lavičky, líbil se mi obal ale víš, Johnsone, není to nic pro mě. Co čteš ty?!“ Kouknul po mé knize. „Taková blbost!“ usmál jsem se. „Je to taková detektivka.“ „Detektivky jsem četl vždycky nejradši.“ „Poslyš Johnsone, nevyměnil by jsi jí se mnou? Vypadáš jako vzdělanec, mohlo by se ti to líbit.“ „Půjčil jsem si jí bohužel v knihovně, musím jí zase za měsíc vrátit“, odpověděl jsem mu. „Žádný problém šéfe, na mě se můžeš spolehnout“, odpověděl mi starý, otrhaný, špinavý, napůl opilý bezdomovec. „Nezlobte se, to nemohu.“ „Jasně, nechceš si kazit reputaci. No nevadí“, řekl stařec a opřel si hlavu o sklo. „Karlovo náměstí“, oznámil rozhlas a dveře ven se otevřely. „Tak na shledanou.“ „Nazdar!... Johnsone...“ štěkl na mě stařec. Vyšel jsem schody a zkontroloval čas na hodinkách. „Čas, tak akorát“, řekl jsem si, a vyšel na zastávku tramvaje. Domů jsem dorazil někdy kolem šesté. Jelikož byl říjen, dny už se začaly nebezpečně zkracovat. Po cestě jsem v tramvaji slyšel rozhovor jedné paní s druhou paní, které nadávaly na politiku. Co jiného by také měly řešit, že ano. Doma jsem otevřel plechovku a nakrmil kocoura, chudák tu na mě čekal celý den. Sedl jsem si na křeslo a začal knihu číst. Hned jsem však usnul. Zdály se mi neurčité obrazy a rozhovory. Objevil se tam i bezdomovec z metra, i ten křesťanský blázen v knihovně. Probudil jsem se a bolela mě hlava. Vzal jsem kabát, klíče a šel se projít. Procházím se parkem a tu potkám toho otrhaného starce v mikině s číslem 27, s knížkou pod hlavou. Nekradu, nemám to rád, ale je krádež, když člověk o tu věc nestojí? Pomalu jsem sáhl pro knihu a v tom se bezdomovec zvedl. „Tak vidíš Johnsone! Nakonec jsi pro tu knihu přeci jen přišel, vem si jí, je mi k ničemu! No tak dělej! Ber! Nechci nic, stejně mi a neřvěte na mě, nic jsem vám neudělal.“ Ale opilý stařec zase začal: „Johnsone! Ty parchante jeden! Chceš tu knihu, tak si pro ni pojď! Pojď!“ A stařec vytáhl kudlu. Rozeběhl se s nožem proti mně. Uhnul jsem a v klidu si knihu vzal. Nemám náladu na tyhle šaškárny. Kromě toho, ten ztracenec už stejně leží na zemi a nehýbe se. Odcházím z parku volným krokem a za mnou jen slyším z dálky: „Johnsone! Ty parchante, já tě dostanu! Já tě dostanu!...“ Přišel jsem domů a sedl si do křesla. Otevřel jsem tu knihu, byla plná nesmyslů jako:

HLEDAT HOLUBA KRÁST MĚ TEBE NECHCEŠ KOCOUR BYL SÁM SEBOU VE SVÉM HLUKU JSEM TO JÁ PANE JSEM TO JÁ JSEM MALÝ VELKÝ I STARÝ I MLADÝ I VELKÝ I HLADOVÝ KOCOUR OKO SE VRTÍ MÁM RÁD KRČMY.

Dále tam byli nějaké kresby býka jako by to kreslilo malé dítě. Nepochopil jsem to, asi nejsem dost vzdělaný.

Jan Tolar, 17 let

Rend

Hlavním hrdinou mé knihy by byl pes Rend, který utekl z domova. Ocitl se na ulici pod mostem, kde filozofoval nad černou oblohou zaplněnou místy zářivými tečkami, přemýšlel a divil se, jak si jich nikdy nemohl všimnout? Seznámil se s tlupou psů, nejdříve ho nepřijali, ale pak si získá jejich důvěru, tím, že vystrašil skupinu nepřátelských koček.

Psi se pak společně dostali na skládku odpadků, podivovali se nad nadměrnými tunami odpadu, zároveň tu objevili různé poklady.

Hledala je odchytová služba, a tak odtamtud utekli.

Rend vzpomínal na svůj domov, na svého majitele, pana Bořka a jeho problémy, vybíral by mezi možnostmi psí věrnosti a potulkou.

Ostatní psanci se svěřili se svými příběhy.

Rend byl dopaden záchytnou službou, potkal zde čivavu Magu, a vzal ji s sebou při útěku z útulku.

Rend se vrátil ke svému pánovi, ale už se tam nedokázal zorientovat.

Rend nemusí být jen pes a pan Bořek nemusí být jen pán.

Mělo by to symbolizovat ztraceného člověka v životě, jeho úmysly a naděje, a že vždy z toho může vzejít i něco dobrého.

Martina Mrázová, 18 let

Výlet do Machu Picchu

Hrdinou mé knihy by byl člověk, který vždy toužil navštívit Machu Picchu a napsat o tom. Ale člověk míní, vše však může dopadnout trochu jinak. Poslyšte tedy jeho příběh.

Mým snem vždy bylo navštívit Machu Picchu. Věděli jste, že k vybudování tohoto úžasného města přispěly lamy? Je tomu skutečně tak, jejich úchvatně hebká vlna a hnojivý trus pomohl k ekonomickému rozvoji mayského města.

Po mých šestiletých doktorských studiích jsem byl konečně volný! Mohl jsem tedy cestovat, měl jsem ale omezený rozpočet, a tak jsem musel vymyslet, co nejméně finančně náročnou cestu. Neletěl jsem tedy přímo z Prahy do Limy. Spočítal jsem si, že bude levnější nejdřív dojet do Kanady, do Montrealu, poté do USA, do Mexika a z Mexika roadtripem do Limy. Do Montrealu jsem letěl letadlem, ale co se nestalo, došlo k srážce s ufem. Vzal jsem si proto svůj padák a vyskočil jsem. Dopadl jsem do lesa a vzápětí jsem potkal grizzlyho. Přirozeně jsem se bál, grizzly mě ale nenapadl, ba naopak, byl soucitný s mou situací a věnoval mi proto svého lososa, kterého ulovil. Posilněn jsem tak dokázal dojít do Montrealu, kde jsem se po traumatické zkušenosti pádu letadla rozhodl zpět do Evropy doplout lodí. Když jsem se opět vrátil do své rodné krajiny, rozhodl jsem se založit firmu, z vděčnosti se stejnojmenným názvem Grizzly, která se soustředí na prodej litrových lahví.

Sebastien Jaromír Kačer, 18 let

Očima jiných

Jaké téma by zpracovávala má kniha?

Živočichové jsou podle knih dosti stejní, pokud se jedná o druh, tak mají stejné znaky a populace se tak moc neliší, avšak jak můžeme vidět u samotného jedince, každý je v něčem originální, i když mají velmi podobné či stejné rysy. Ano, jedinci, kteří mají určité vady, mohou být na oko stejní, ale uvnitř jsou kompletně jiní a také jejich pohled na svět se může značně lišit.

Temnota a chlad jsou jednou z věcí popisující pohled našeho hlavního hrdiny.

Ale nebudme tak pochmurní, jelikož světlé, hřejivé chvílky se najdou v každém životě.

Nepříjemné oči postav procházející kolem, rozmazané tváře, ale i sytost barev a neuvěřitelné popsání detailů světa, které často přehlédneme.

Pojďme se spolu pronést pohledem očí někoho jiného a zamyslet se nad úžasy lidského mozku a nebo můžeme říci i prokletími, které nám naše geniální mozky přinášejí.

Prostředí okolo něj začalo šedivět, barva v jeho očích ztratila význam. Okolní zvuky byly skoro neslyšitelné a prázdnota začala ironicky vyplňovat jeho tělo. Tváře okolních lidí se staly naprosto nerozpoznatelné. Bylo to, jako kdyby zmizel ze světa, jako kdyby byl nikdo. Vše, co bylo kolem něj, bylo nyní naprosto bez krásy detailu, jen tvary, nudné tvary bez života. Bolavé oči kvůli slzám, které se snaží dostat ven, avšak něco jim v tom brání...

Štěpánka Bošková, 19 let